

Thế Giới Là Lời Nói Dối Của Người

Contents

Thế Giới Là Lời Nói Dối Của Người	1
1. Chương 1: Lời Nói Dối Thứ Nhất	1
2. Chương 2: Lời Nói Dối Thứ Hai	5
3. Chương 3: Lời Nói Dối Thứ Ba	10
4. Chương 4: Lời Nói Dối Thứ Tư	15
5. Chương 5: Lời Nói Dối Thứ Năm	20
6. Chương 6: Lời Nói Dối Thứ Sáu	24
7. Chương 7: Lời Nói Dối Thứ Bảy	28
8. Chương 8: Lời Nói Dối Thứ Tám	33

Thế Giới Là Lời Nói Dối Của Người

Giới thiệu

Editor: Phương Vũ LustLeviathan Thể loại: Đam mỹ, 1×1, tương lai mật thể, niên hạ, chủ công, thiện lương công × vai á

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-gioi-la-loi-noi-doi-cua-nguoi>

1. Chương 1: Lời Nói Dối Thứ Nhất

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Phương Vũ LustLeviathan

War never changes.

—— Phóng xạ

Tôi có cảm giác rằng mình sẽ chết.

Dưỡng khí... ma sát va chạm tàn phá trong yết hầu, hít vào một hơi đầy mùi máu tanh, cơ thể hư thối như ngọn lửa nóng cháy thiêu đốt linh hồn tôi, không giống với đau đớn, mà như một gánh nặng. Thực ra tôi cũng không thể miêu tả chính xác loại cảm giác này, chỉ mơ hồ khái quát bằng hai chữ... khó chịu.

Rất khó chịu, rất khó chịu.

Tôi hận không thể chết đi ngay lúc này, được giải thoát sẽ nhẹ nhàng hơn so với việc chịu đựng nỗi đau đớn ấy.

Trước mắt tôi thoáng xuất hiện một luồng ánh sáng trắng mờ mờ, ánh sáng trắng bao xung quanh một cảnh tượng, ở đó có những tòa nhà cao ốc, cũng có những ngôi nhà ấm áp yên bình, những khóm cây xanh tạo thành bóng râm... Đường như như tôi nghe thấy tiếng chim chóc hót ríu rít bên tai, còn cha mẹ tôi, họ đứng dưới gốc cây to cách đó không xa, vẫy tay với tôi.

Tôi muốn tiến lại gần.

Nhưng có một ngọn lửa bùng cháy trên không trung ngăn cản đường đi của tôi.

Tôi hét lớn về phía bọn họ, “Cha! Mẹ!”

Thế nhưng bọn họ vẫn luôn mỉm cười cách một tầng sóng nhiệt, khuôn mặt vặn vẹo, sau đó tôi chú ý tới phía sau lưng bọn họ có một con con bug màu đen to cực đại xoay quanh trên cái cây đại thụ, con bug đen dữ tợn nhe hàm răng sắc nhọn, còn cha mẹ tôi không hề cảnh giác.

“Mau chạy đi! Cha! Mẹ!!”

Tôi muốn bọn họ thoát khỏi nơi nguy hiểm đó.

Nhưng có vẻ như bọn họ không nghe thấy lời tôi, vẫn tiếp tục đứng ở nơi đó mỉm cười vẫy tay. Tôi bắt lực gào thét, quỳ rạp xuống mặt đất òa khóc trong nỗi đau khổ tột cùng, khẩn cầu bọn họ hãy chạy đi.

Trong đôi mắt mông lung đắm lệ, con bug to lớn không chút lưu tình há to cái miệng trông như một cái bồn chứa đầy máu cắn xuống đầu bọn họ, sau đó nuốt bọn họ vào bụng.

Và rồi giấc mộng kết thúc.

Tôi vẫn đang nằm trên chiếc giường lớn của mình, đồng hồ điện tử ở đầu giường cho biết bây giờ là ba giờ chiều, tôi thử nâng tay trái lên, tay trái nâng lên theo sự điều khiển của tôi. Tôi xoay xoay bàn tay một chút, xác định tôi có thể tự khống chế được cơ thể của mình, không giống như trong giấc mộng kia.

Cuộc trị liệu đã kết thúc... Chẳng biết tôi có nên chúc mừng bản thân vì trong khoảng thời gian ngắn sắp tới cơn đau đớn kia sẽ không trở về hay không.

“Em nhìn tay mình đã rất lâu rồi đấy. Đang suy nghĩ gì vậy?” Một thứ gì đó lướt trên eo tôi, hơi thở cực nóng phun lên mặt tôi, hơi ngứa ngáy, “Hử? Tu...”

“Trầm Kha... Anh sờ chỗ nào thế...” Tôi đỏ khóc đỏ cười, “Bây giờ anh đang đi công tác mới phải chứ?”

“Suyt, yên lặng nào.”

Nói xong, Trầm Kha tiếp tục vùi đầu hôn tôi, cách hôn của Trầm Kha nghiêm túc cẩn thận như chính con người của anh ấy vậy, tỉ mỉ tới nỗi đảm bảo sau gáy tôi bị anh ấy hôn không thừa một tắc da thịt nào, thực ra anh ấy có thể hôn tôi từ đằng trước, tôi không ngại, thế nhưng Trầm Kha lại để ý. Trên mặt anh ấy có một vết sẹo to màu nâu, vết sẹo lõm không bằng phẳng, gần như chiếm hết nửa bên má trái của anh ấy. Trước đây khi Trầm Kha chưa có vết sẹo này, anh ấy đẹp trai chết người*, số người tỏ tình với anh ấy còn nhiều hơn cả số hạt cát dưới đất, về sau khi chiến tranh thế giới lần thứ ba nổ ra, vì cứu tôi mà Trầm Kha bị vật phóng xạ gây thương tích, tuy không có vấn đề gì, nhưng do phóng xạ nên trên mặt xuất hiện một vết sẹo to màu nâu, tạo nên gương mặt nửa Thiên Sứ nửa Ác Ma của anh ấy như hiện giờ.

[*Nguyên văn: thẩm tuyệt nhân hoàn ( ), nghĩa là cực kỳ bi thảm]

Trầm Kha không quan tâm đến việc dung mạo của mình đã trở nên xấu xí, điều mà anh ấy quan tâm là tôi không thích gương mặt này của anh ấy. Cho nên anh ấy hết sức chú ý ở trước mặt tôi, không để lộ mặt là tốt nhất.

Tôi và Trầm Kha là một cặp, tuy rằng mới đầu gương mặt anh ấy hơi đáng sợ, nhưng nhìn nhiều vẫn cảm thấy rất đẹp trai. Hơn nữa, là tại tôi nên Trầm Kha mới bị như vậy, cho dù thế nào tôi cũng không thể thốt ra được những lời ghét bỏ.

Người luôn khiến Trầm Kha bị liên lụy là tôi mới phải.

Ấy vậy mà mỗi lần tôi nói như thế, nhất định Trầm Kha sẽ không đồng ý, anh ấy luôn cảm thấy tôi tốt hơn, liên lụy hay không liên lụy, tất cả đều là nói vậy, nếu tôi phản bác lại lời anh ấy, anh ấy sẽ thò qua lấp kín miệng tôi. Trầm Kha là người như thế đấy, có đôi khi dịu dàng ngoan ngoãn như chú cún tôi nuôi hồi trước, cũng có đôi khi bá đạo như con sư tử hung mãnh chốn thảo nguyên.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, tinh thần cũng hồi phục.

Tôi đột nhiên xoay người, đè Trầm Kha xuống dưới thân, Trầm Kha sửng sốt, phản ứng đầu tiên là đỡ lấy cơ thể tôi, tôi không vui cần cần chớp mũi anh ấy.

Anh ấy cười tủm tỉm để yên cho tôi cần, ra vẻ mặc cho tôi xử trí, trông đến là gọi đòn.

Tôi nhìn chăm chăm đôi mắt đen nhánh của anh ấy, đột nhiên nhoẻn cười, khẽ nói, “Anh biết không? Vừa rồi em đang suy nghĩ, nếu em chết...”

“Tu, anh sẽ không để em chết.” Trầm Kha mạnh mẽ cắt ngang lời tôi, anh ấy ngửa đầu nhìn tôi, đôi mắt đen nhánh như hồ nước được ánh sáng chiếu rọi, anh ấy mỉm cười thật dịu dàng, nửa bên mặt bị hủy dung vụn vụn một cách dữ tợn, “Tu, anh yêu em.”

“Sao thế? Tự nhiên lại buồn nôn như vậy.”

Tôi ngượng ngùng sờ sờ cái mũi.

“À, không có gì.” Anh ấy cười, “Chỉ là anh cảm thấy mình có thể làm tất cả mọi thứ vì em.”

“Nói vớ vẩn cái gì đó...” Mặt tôi đỏ bừng lên, cất giọng khô khốc, “Anh muốn làm gì? Hủy diệt thế giới sao?”

“Vì Tu, anh cảm thấy rất xứng đáng.”

Anh ấy nói đến là tự nhiên.

“Anh thành thật quá đấy.” Tôi vờ giận gồng đầu lên cánh tay anh ấy, nghiêng đầu nhìn sườn mặt anh ấy, “Trầm Kha, em không cần anh hủy diệt thế giới vì em đâu.”

“Ừ.”

Dường như anh ấy đang ngăn người ngắm tôi, đôi mắt đen long lanh như Hắc Diệu Thạch* lảng lảng nhìn tôi chăm chú, càng ngày càng gần, hơi thở vương vấn hòa quyện vào nhau, như gió xuân hòa tan băng giá. Anh ấy tiến lại gần, mỗi lúc một gần hơn...

“Thưa ngài.” Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, giọng Trần Hoa vọng vào từ ngoài cửa, “Thành Nam đã xảy ra tình huống khẩn cấp, mời ngài qua đó một chuyến ạ.”

Tôi sực tỉnh, đẩy anh ấy ra.

Trầm Kha hơi nhúm mày, “Không hôn à?”

“Chờ anh trở về rồi nói sau.” Tôi mím môi cười, “Tốt xấu gì anh cũng là lãnh đạo của căn cứ tối cao, cứ dính chặt lấy em làm gì? Công việc quan trọng hơn.”

“Thôi được...”

Trầm Kha nhún nhún vai, “Hôm nay lúc về có thể đền cho anh không?”

“Nghĩ... nghĩ đi đâu thế?” Tôi đáp ứng, “Anh làm tốt công việc đi đã rồi hãy nói, còn việc đền bù... đền bù...”

Đến đây, tôi không nói nổi nữa, điệu cười của Trầm Kha nghe đến là đáng giận, tôi nghiêng răng nghiêng lợi đẩy anh ấy ra, “Đi công tác đi kìa!”

Trầm Kha cười tủm tỉm tiến lại gần, hôn lên khóe môi tôi, hạ thấp giọng, “Được được được... Tiểu Tu nói cái gì thì chính là cái đó, anh đồng ý hết...”

Trầm Kha biết tôi không thích bị anh ấy dỗ dành như vậy, vì thế dứt lời anh ấy liền đứng dậy, vẫy vẫy tay với tôi rồi đi ra ngoài cùng Trần Hoa.

Tôi còn chưa kịp phản ứng Trầm Kha đã lủi mất, tôi ngơ ngẩn bật cười, dù rằng chẳng biết mình đang cười vì điều gì nữa, chỉ là cảm thấy có gì đó thật ngọt ngào từng chút một thấm thấu vào trái tim tôi, mọi suy nghĩ đều hỗn loạn như chocolate hòa tan.

***

Vừa rời khỏi cửa lớn, sắc mặt Trầm Kha thoát cái trở nên lạnh lùng, khiến người ta khiếp sợ.

“Bên kia lại xảy ra chuyện?”

Trần Hoa cúi đầu nói, “Vâng, có người phản bội, tên là Diệp Huy, được viện nghiên cứu nuôi từ nhỏ, bồi dưỡng riêng để phục vụ cho sự nghiệp nghiên cứu khoa học đời sau.”

“Vậy gã đâu?”

“Đã bắt được rồi ạ.”

“Thế thì không sao cả, nếu là do sở nghiên cứu gây ra thì đưa người trở về cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy loại căn bã này xuất hiện ở địa bàn của tôi nữa.”

Trầm Kha rảo bước thật nhanh, vết sẹo màu nâu ở nửa bên mặt biến dạng dữ tợn dưới ánh sáng, trông như quái vật ăn thịt người. Trần Hoa rùng mình một cái, càng cúi đầu thấp hơn.

“Lão đại, còn một tin xấu nữa.” Trần Hoa thắm hít vào một hơi, lấy hết can đảm mở miệng, “Gã ta đã tiết lộ cho quân phản loạn không ít tin tình báo, e rằng chúng ta...”

“Hừ, không sao. Tin tình báo bị tiết lộ thì là bị tiết lộ thôi, cùng lắm là tổn thất vài người, những thứ thuốc kia ra sao rồi? Có phải vẫn nguyên vẹn không vẫn đề gì không?”

“Vâng.” Trần Hoa ưỡn ngực, “Đám thuốc đó đều là thành quả mới nhất, viện nghiên cứu đã bắt đầu chất lọc tinh hoa rồi, tôi tin bệnh tình của thiếu gia nhất định sẽ chậm lại...”

Trầm Kha đột ngột dừng bước, Trần Hoa khó hiểu ngẩng đầu.

Đôi mắt đen của Trầm Kha lạnh như băng nhìn Trần Hoa, Trần Hoa lại rùng mình một cái, nhận ra mình đã chạm vào tử huyệt của Trầm Kha, hắn cúi đầu, không dám thốt lên một câu nào nữa, cả người run bần bật.

“Trần Hoa, nếu còn có lần tiếp theo, cậu không cần ở lại nữa đâu.” Ánh mắt lạnh lẽo của Trầm Kha như đang chăm chú nhìn một người chết, ngữ khí trầm thấp dần dần cao lên, “Từ trước tới nay em ấy chưa từng bị bệnh, cậu hãy nhớ cho kỹ vào!”

Chú thích

Hắc Diệp Thạch:

2. Chương 2: Lời Nói Dối Thứ Hai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Phương Vũ LustLeviathan

Giống như vô số người khác, cuộc đời của tôi bị chia thành hai nửa, nửa đầu là trước chiến tranh thế giới lần thứ ba, nửa sau là sau chiến tranh thế giới lần thứ ba.

So sánh nửa trước với nửa sau thì mặc dù không quá tốt, nhưng ít nhất cũng hòa bình an nhàn, không có những con bug ghê tởm và những trận bão cát thường xuyên xảy ra, càng không có zombie... Ý tôi là ít nhất còn có một mái nhà, không phải lẻ loi một mình.

Tôi luôn cảm thấy mình là một người may mắn, ba năm trước gần như bị móng vuốt của zombie xuyên thủng bụng, thế mà vẫn không chết, nhưng cơ thể lại bị phóng xạ ăn mòn.

Mặc dù không chết, nhưng chỉ có thể coi là tồn tại mà thôi...

Tôi đi đến bên cửa sổ, kéo tấm rèm che dày nặng màu đen ra, toàn bộ cảnh vật của thành Phỉ Thúy hiện ra trước mắt tôi, tôi ngồi xuống chiếc ghế bên cửa sổ, nhìn thành phố tọa lạc ở nơi hoang mạc này.

Bê tông cốt thép xây nên tầng phòng ngự kiên cố, toàn bộ thành lũy được kiến tạo xung quanh tòa tháp trung tâm, đây là thành phố lớn nhất may mắn còn sót lại của Hoa Hạ, cũng là thành lũy quân sự lớn nhất.

Và người yêu của tôi – Trầm Kha – chính là lãnh đạo tối cao của tòa thành này.

Có thể nói rằng thành Phỉ Thúy là do một tay tôi và Trầm Kha kiến lập, hoặc nói là tôi của trước đây, nghĩ tới đó tôi không nhin được nhieu mày, tựa đầu vào tấm kính pha lê, thống khổ siết chặt nắm tay.

Không có một người đàn ông nào có thể chấp nhận bản thân mình từ một chiến sĩ ưu tú biến thành cành củi mục chỉ biết làm liên lụy đến người khác.

“Thiếu gia.”

Một giọng nữ vang lên làm tôi bình tĩnh.

Tôi quay đầu lại, là Elena. Cô nhóc đứng đằng sau tôi, trên tay bưng một chiếc khay, mỉm cười hiền lành, “Thiếu gia, đã đến giờ cơm chiều rồi ạ.”

Elena rất xinh xắn, vẻ đẹp của cô nhóc đã chạm tới giới hạn siêu việt, có lẽ bởi vì mẹ của cô bé là người Hoa Hạ, cha lại là người nước M. Khi Elena vẫn còn ở trong bụng mẹ thì chiến tranh thế giới lần thứ ba đã nổ ra rồi. Hoa Hạ và nước M khai chiến dẫn tới chiến tranh hạt nhân bùng nổ, những đám mây hình nấm khổng lồ* phá hủy tất cả, bao gồm cả sự tin tưởng giữa Hoa Hạ và nước M. Cha của Elena bị người Hoa Hạ lôi ra khỏi nhà đánh đập đến chết, mẹ Elena được chồng kéo dài thời gian mới có thể trốn thoát, sau đó lưu lạc bên ngoài một mình.

Khi gặp mẹ cô bé ở cửa khẩu, người phụ nữ đó đã chết được vài ngày, Elena nằm trong lòng mẹ, mặc kệ thứ mùi kì lạ tỏa ra từ cơ thể bà ấy, cứ nắm chặt không buông tay, hỏi cái gì cô bé cũng không trả lời.

Lúc tôi đưa Elena đến thành Phỉ Thúy, cô nhóc mới năm tuổi, vậy mà giờ thoát cái đã thành thiếu nữ mười lăm tuổi rồi.

“Anh đã không còn trẻ, đừng gọi là thiếu gia nữa.” Tôi hơi mỉm cười, “Tiểu Duyệt đâu? Sao hôm nay không tới?”

Elena cười càng tươi, cặp mắt màu lục xinh đẹp của cô bé nhăn tít lại thành một đường thẳng, “Công trình khoa học bên kia không đủ người nên ngài Trầm đã điều chị ấy qua đó rồi ạ, không biết lúc về có tới đây hay không.”

Tiểu Duyệt là con gái một chiến hữu của tôi, trước khi chết chiến hữu đó đã nhờ tôi chăm sóc cô ấy, Tiểu Duyệt lớn hơn Elena ba, bốn tuổi, thường ngày luôn làm công việc nghiên cứu ở phòng y dược, nhưng cách một khoảng thời gian sẽ trở về chăm sóc tôi, sau đó lại đi. Tôi biết thành Phỉ Thúy luôn luôn thiếu người, tôi cũng không đặc biệt quan tâm đến chuyện này cho lắm.

“Hôm nay vừa mới trị liệu, em không cần phải đến đây đâu Elena, lúc nào Trầm Kha cũng làm như tôi không thể tự chăm lo cho mình vậy.”

“Đâu có!” Elena vừa giúp tôi xếp bát đĩa lên bàn, vừa nói, “Thiếu gia đừng chủ quan như vậy, ngài Trầm nói, nếu thiếu gia xảy ra chuyện gì, ngài ấy sẽ không sống nổi mất.”

“Thế à?”

Tôi nhin không được bật cười, nhớ lại dáng vẻ cam đoan khi Trầm Kha nói lời thề son sắt trước mặt tôi, cũng nghĩ rằng Trầm Kha thực sự có thể làm điều đó.

“Thật mà. Thiếu gia, ngài Trầm lo lắng cho anh lắm đấy.”

Lo lắng... lại được bảo vệ nữa ư? Tôi cầm đĩa, nhìn chăm chăm canh trong bát, bất giác hạ thấp giọng, “... À, cũng phải thôi.”

Đó là điều đương nhiên, sống một cuộc đời như thế này... bệnh tình thường xuyên chuyển biến xấu, khoảng thời gian giữa các đợt trị liệu càng ngày càng rút ngắn. Ban đầu là nửa năm một lần, bây giờ là mỗi tháng một lần. Bây giờ ngay cả súng mình cũng không cầm nổi, càng không nói tới có ngắm bắn chuẩn được hay không.

Tôi ngẩng đầu, ở trên chiếc giá phía trên lò sưởi ngoài phòng khách treo một khẩu súng ngắm Barrett** đã được cải tiến, viên đạn đường kính 12,7×99mm NATO. Sau khi cải tiến báng súng tăng thêm trọng lượng,

cả ống dẫn và đạn cũng đã được cải tiến đẩy lực sát thương lên mức cao nhất, lực đạn bắn ra có thể xuyên thủng một chiếc xe bọc thép, đây là khẩu súng mà tôi ưa thích nhất, cũng đã từng là đồng đội tốt nhất của tôi.

“Thiếu gia, còn không mau ăn cơm sẽ lạnh hết đó.” Elena bĩu môi làm nũng.

Tôi cũng không thương cảm, chỉ mỉm cười dùng đũa gõ gõ lên miệng bát, “Tuân lệnh, thưa tiểu thư Elena.”

Buổi tối Trầm Kha không về, điều này rất hiếm thấy, tuy rằng tôi không biết Thành Nam xảy ra chuyện gì, nhưng từ sau khi thành Phỉ Thúy bước vào quỹ đạo thì rất ít khi Trầm Kha thức khuya như thế này.

Ban đêm không có Trầm Kha dường như thiếu vắng gì đó, tôi lẩn qua lộn lại mãi không ngủ được, cơ thể tôi đã quen với việc dựa vào Trầm Kha chìm vào giấc ngủ, rõ ràng ngay từ đầu là Trầm Kha cưỡng ép tôi, thế mà tới nay anh ấy lại trở thành một phần không thể nào thiếu. Bản thân như vậy khiến tôi bất giác ghét bỏ, hừ, lại còn hay gây rối vô cơ nữa, vì thế tôi càng chán ghét mình của hiện tại.

°.°.°.°.

“Cứu... cứu với... cứu với... “

Đó là một cậu bé con mắt nhuốm đầy máu, một bên đùi đã không còn nữa. Cậu bé ghé sát vào cái khe, nửa người trên cố gắng hết sức trèo lên trên, giãy giụa vươn một bàn tay về phía tôi, đôi mắt to đen nhánh thấm đẫm nước mắt, “Cứu em... xin anh, hãy cứu em với... “

Tôi muốn nói chuyện, rồi phát hiện ra mình không thốt ra nổi một chữ nào, tôi muốn đưa tay kéo cậu bé nọ, thế nhưng lại nhận ra tôi không thể cử động được.

“Á!!!”

Cậu bé thét chói tai, cơ thể cậu bé bị một thứ gì đó lôi kéo, tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn cậu bé ấy bị lôi đi, cậu bé vùng vẫy muốn tóm lấy gì đó, bị những phiến đá vụn sắc nhọn cắt vào hai cánh tay, cậu bé bấu chặt lấy hai bên cái khe, nhưng không duy trì được bao lâu, bị nguồn lực kia lôi kéo đến mức hai tay không giữ nổi nữa, cậu bé bị kéo sang bên cạnh biến mất ngay trước mắt tôi. Mặc dù không nhìn thấy nữa, nhưng tiếng kêu thét thảm thiết của cậu bé như cây kim nhọn đâm thẳng vào lòng tôi, tôi buộc phải nghe tiếng gào thán thiết ấy, nhìn bên ngoài có máu tươi và những mảnh thịt nát không ngừng vãi đầy mặt đất.

Phập!

Một đoạn cánh tay bị chặt đứt lìa rớt xuống đất, tôi trông thấy rất rõ ràng, đó là cánh tay của cậu bé kia.

°.°.°.°.

“Á —— a ——!!”

Đau đớn sâu thẳm trong linh hồn khiến tôi khó lòng chịu nổi hơn cả đau trên thân thể, tôi đau đớn bưng tỉnh từ cơn ác mộng, tiếng thét ngăn ngủ khiến dây thần kinh của tôi dường như sắp nổ tung.

“Tu, Tiểu Tu... không sao đâu... ”

Một đôi tay vội vã ôm lấy cơ thể đang run bần bật của tôi, siết chặt vào lòng, bàn tay không ngừng vuốt ve sống lưng, xoa dịu cảm xúc kích động của tôi, “Bình tĩnh lại nào, Tu, bình tĩnh. Anh đang ở đây... không sao hết.”

“

Là giọng của Trầm Kha...

Tôi níu chặt góc áo Trầm Kha, thở dốc kịch liệt khiến đầu óc tôi trống rỗng hết cả, không thể nhớ được gì nữa, tôi không mơ thấy những cơn ác mộng như vậy đã lâu, thế nhưng đó có thật sự là ác mộng không? Đây là kỉ ức của tôi, tôi biết rõ điều này.

Thật ra tôi có thể cứu đứa trẻ kia, nhưng lúc ấy tôi sợ con quái vật ăn thịt người ở ngoài đó, tôi sợ chết, người đã chết thì sẽ chẳng còn gì nữa, tôi không muốn chết.

Khi hoàn toàn bình tĩnh lại, tôi khép mắt ngả vào người Trầm Kha, lặng lẽ lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh ấy.

Không biết đã trải qua bao lâu.

Tôi chậm rãi mở miệng, “Em không cứu cậu bé, Trầm Kha, em đã không cứu cậu bé ấy.”

Lúc nói ra những lời này tâm trí tôi vẫn còn hoảng hốt, tôi chẳng biết mình có còn khả năng nói chuyện cơ bản hay không nữa.

Tay Trầm Kha chặt chẽ vây lấy cơ thể tôi, tôi nghe thấy tiếng động nặng nề khi xương cốt của tôi va vào người anh ấy, “Tu... em không cần quan tâm đến cậu bé đó đâu. Nào, để anh hát cho em nghe nhé?”

“Twinkle, twinkle, little star,”

(Ngôi sao nhỏ lấp lánh, lấp lánh)

“How I wonder what you are.”

(Làm sao mình biết được bạn là cái gì)

“Up above the world so high,”

(Ở tít trên cao cao ở thế giới này)

“Like a diamond in the sky.”

(Như viên kim cương giữa bầu trời)

“.....”

Giọng nói của Trầm Kha giàu gợi cảm, khi cất tiếng hát có loại cảm giác linh hoạt kỳ lạ, tiếng hát quanh quẩn bên tai tôi.

“Lại là Ngôi Sao Nhỏ, Trầm Kha...” Tôi hí hai mắt, rầm rì oán giận, “Em đã quá tuổi để nghe hát ru rồi...”

Tuy nói thế, nhưng tôi vẫn ngủ.

Hừm, lại còn là ngủ khi nghe Trầm Kha hát ru nữa chứ, tôi thật là không có chí khí.

Chú thích:

*Mây hình nấm: là kết quả của sự hình thành đột ngột các dòng khí khổng lồ có mật độ thấp và nóng ở gần mặt đất, từ đó chúng tạo ra hiệu ứng ổn định Rayleigh-Taylor. Khối khí nóng dâng lên nhanh chóng và chuyển động hỗn loạn xoáy tròn quanh biên cuốn theo khối và các mảnh vỡ vật chất tạo thành thân nấm. Dòng không khí nóng dâng cao mãi cuối cùng chúng đạt tới độ ổn định khi mà nhiệt độ giảm và mật độ không thể thấp hơn không khí ở đó nữa thì tỏa ra xung quanh, hình thành mũ nấm trước khi rơi xuống.

Vụ thử bom hạt nhân của Pháp tại Bikini Atoll, châu Đại Dương năm 1957:

**Súng ngắm Barrett: Tuy tác giả không viết rõ nhưng qua những đặc điểm đã nêu mình đoán loại của đồng chí Tu là Barrett M99. Dưới đây là tư liệu mình tìm được trên wiki:

Giống như loại M95 loại súng này có một chỗ nạp đạn phía sau tay cầm, tuy nhiên nó không dùng để gắn băng đạn vì đây là loại súng bắn phát một tức là phải nạp đạn trực tiếp sau mỗi lần bắn. Tốc độ lên đạn nhanh nhất khoảng 1,5~2,5s/viên. Trong khi đó súng bắn tỉa bán tự động có tốc độ bắn nhanh hơn. Tuy nhiên uy lực của Barrett M99 lại vượt trội hơn hẳn.(đủ để bắn phá vỡ ngoài các khí tài mang giáp nhẹ). Ngoài ra Barrett M99 có trọng lượng tương đối, không cần khí tài để vận chuyển nên có tính cơ động tốt, kể cả so với súng bắn tỉa đời sau là Barrett M107.

Nhà sản xuất: Barrett Firearms Manufacturing

Khối lượng: 11,36 kg (tối đa)

Chiều dài: 1280 mm

Độ dài nòng: 813 mm

Đạn: 12,7×99mm NATO(.50 BMG); 10,6×83mm (.416 Barrett)

Cơ cấu hoạt động: bắn phát một, Thoi nạp đạn trượt

Tầm bắn xa nhất: 2600 m

(Bên trên là Barrett M99, bên dưới là carbine M4A1)

3. Chương 3: Lời Nói Dối Thứ Ba

Editor: Phương Vũ LustLeviathan

Trong phòng tra khảo có một cái bàn, hai chiếc ghế dựa, một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi ngồi trên một chiếc ghế, trước mặt ông ta có một cốc cà phê, đang lật xem tập giấy tờ trong tay. Một người đàn ông khác thoát nhìn trẻ hơn một chút – tầm ba mươi tuổi – đang không ngừng đi đi lại lại.

Triệu Duyệt ngồi trên chiếc ghế còn lại, cô hơi kích động, liên tục lôi kéo chiếc còng đang khóa chặt tay mình, cùng lúc ấy, cô vừa phần nộ vừa chẳng biết phải làm thế nào. Cô rất thông minh, so với người yêu Diệp Huy mềm lòng lương thiện của mình, Triệu Duyệt biết khá nhiều thông tin, cho nên đây là nguyên nhân lớn nhất khiến cô sợ hãi tới mức này, cô đã chạm vào điểm mấu chốt của thành Phỉ Thúy, nếu còn tiếp tục thì chỉ có con đường chết đang chờ đợi Triệu Duyệt mà thôi.

Trầm Kha vừa bước vào phòng đưa mắt nhìn dáng vẻ co rúm bất an của Triệu Duyệt trên màn hình.

“Tiến hành thẩm vấn đến đâu rồi?”

Trần Hoa đang đứng đằng sau vôi vàng báo cáo lại tình hình, “Một loạt chứng cứ cho thấy quan hệ giữa Triệu Duyệt và Diệp Huy cực kỳ tốt, nhưng Triệu Duyệt không thừa nhận mình cấu kết bán tin tình báo cho quân phản loạn.”

“Không thừa nhận là bởi vì những lời cô ta nói chính là sự thật.” Trầm Kha cười lạnh, anh quay đầu, gương mặt đáng sợ trông càng u ám tàn nhẫn, “Gã Diệp Huy này giết chết gã thì hời cho gã quá, tiến sĩ Vương có nói gì không?”

“Tiến sĩ Vương đã xóa bỏ kí ức nhốt gã vào trong mê cung rồi, suy cho cùng thì mỗi thanh niên trẻ tuổi đều là tài nguyên cần phải trân trọng, phải lợi dụng cho đủ.” Trần Hoa cúi đầu nói, “Tiến sĩ còn bảo rằng nếu được thì cũng nhốt Triệu Duyệt vào mê cung luôn đi, khi cần thiết thì điều khiển cô ta, chấm dứt mối họa Diệp Huy này.”

“Thế à? Ý kiến này không tệ, tôi thích nó.” Trầm Kha không nhìn màn hình nữa, anh quay lưng, khoe miệng nhếch lên, vui vẻ nói, “Đưa Triệu Duyệt qua đó luôn đi.”

Đoàn người trên đường đông hơn trong tưởng tượng của tôi rất nhiều, vết thương sau chiến tranh đã dần khỏi hẳn dưới sự gột rửa của thời gian, tôi thích cảm giác nhân nhả như thế này.

Nhưng rõ ràng rằng Elena đang sốt sắng quá mức, cô bé kéo góc áo tôi, lại nhỏ giọng nhắc nhở, “Thiếu gia! Nếu không về ngay, ngài Trầm sẽ...”

“Sẽ lo lắng, sẽ tức giận... Anh biết rồi.” Tôi tràn đầy hứng thú thuận miệng nói tiếp, “Nhưng nếu cứ ru rú trong nhà, anh sẽ phát điên mất thôi.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng gì cả.” Tôi hơi mất kiên nhẫn nhướn mày liếc Elena một cái, “Em là thiếu gia hay anh là thiếu gia! Trầm Kha có ý kiến gì thì cứ để anh nói chuyện với anh ấy.”

Cái này đúng thật là giận chó đánh mèo, mặc dù tôi biết mình không đúng, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới việc cúi đầu xin lỗi. Bầu không khí giăng co xảy ra trong chớp mắt. Tôi mím môi, xoay lưng bỏ đi, Elena thở dài rồi cũng vôi vàng đuổi theo.

Trước khi xảy ra chiến tranh, mối quan hệ giữa Trầm Kha và tôi chỉ là bạn bè bình thường kiêm anh em kết nghĩa, sở dĩ tôi nói như vậy là bởi vì Trầm Kha rất sẵn sóc tôi, nhưng cũng chỉ có giới hạn mà thôi, so với nói là tình cảm yêu đương, chỉ bằng nói rằng đó là nghĩa vụ đã quá quen thuộc thì chính xác hơn.

Nhà họ Trầm ở đối diện nhà tôi, cha mẹ Trầm Kha đều là quân nhân, còn cha mẹ tôi là nhân viên nghiên cứu khoa học, tuy rằng nghề nghiệp khác nhau, nhưng đều phục vụ cho tổ quốc... Vậy nên Trầm Kha lớn

hơn tôi bảy, tám tuổi phải gánh vác trách nhiệm chăm sóc tôi. Đôi lúc tôi nghĩ, nếu chiến tranh thế giới lần thứ ba không nổ ra, có khả năng tôi sẽ thừa kế sự nghiệp của cha trở thành một nhân viên nghiên cứu, còn Trầm Kha sẽ là một quân nhân ưu tú, nói không chừng còn có thể liên tục nhận được những huân chương danh giá.

“Thiếu gia, đi tiếp sẽ ra khỏi thành...”

Elena kéo áo tôi, đột nhiên thấp giọng nhắc nhở.

Tôi bình tĩnh, phát hiện không biết từ khi nào mình đã chạy ra khỏi phạm vi khu dân cư nghèo khổ ở ngoài tường vây của thành Phỉ Thúy. Tôi vội giả vờ ho khan vài tiếng, dùng giọng điệu chính đáng để nói với Elena rằng tôi chỉ đơn giản là muốn đi tham quan xem xét cuộc sống của người dân mà thôi.

Elena ngơ ngác gật đầu.

Tôi vẫn còn xấu hổ, bỗng nghe thấy tiếng chửi rửa của trẻ con.

“Mày là đồ... Quái vật!”

“Đều tại mày nên bọn tao mới không có nhà!”

“Quái vật...”

“Mẹ bảo, người nhà Văn Nhân đều chẳng có ai tốt đẹp cả.”

“Không phải mà——”

Đại khái ở đằng trước không xa lắm có đám trẻ con tầm bảy, tám tuổi hoặc có lẽ là nhỏ hơn nữa đang vây quanh một cái gì đó, những người lớn đi trên đường đều vờ như không trông thấy đám trẻ. Tôi vội bước lại gần, phát hiện bọn chúng đang xúm vào đánh một cậu nhóc khoảng trên dưới bảy tuổi, tôi vươn tóm lấy đứa trẻ đánh hăng nhất.

“Đừng đánh nữa.”

“Ai đấy! Ông chú, đừng xen vào việc của người khác.”

Đứa trẻ chửi bới, hất tay tôi ra.

Tôi không phản ứng kịp, mình bị mắng sao? Tôi sờ sờ mặt mình, ông chú? Tôi nhớ lúc rời giường soi gương

vẫn đẹp trai trước sau như một mà nhỉ... Thằng nhóc này đúng là thèm đòn. Tôi siết chặt nắm tay, “Nhóc con, không muốn dừng tay chứ gì?”

Elena cũng phối hợp rút súng ra, đứa trẻ hoảng sợ, sắc mặt tái xanh lầm bầm, “Lần này tạm tha, nếu còn có lần sau...”

“Hửm?”

Tôi nhẹ nhàng nhường mày, đứa trẻ sợ tới mức im bất, vội vàng dẫn theo đám bạn chạy mất.

Tôi nâng cậu nhóc vẫn đang cuộn tròn thành một đồng dầy, cậu bé mặc chiếc áo sơ mi đã không nhìn ra hình thù gì nữa, vết thương xanh tím phủ kín cơ thể mệt mỏi, đôi mắt đen lầy lóe lên tia hoang dã, như một con báo nhỏ.

“Không sao chứ?”

Cậu nhóc mím môi, lắc đầu.

“Em tên gì?”

Giây phút ấy trong đôi mắt cậu nhóc hiện lên nét hoảng loạn, nhưng bình tĩnh lại rất nhanh, cậu bé không nhìn tôi, cũng không nói tiếng nào. Gương mặt hơi ửng hồng, thoát nhìn rất giống như ai kia.

“Tên anh là Tu.” Tôi nhếch khóe miệng, chỉ vào Elena đứng bên cạnh vừa mới cất súng đi, đang mỉm cười, “Đây là Elena, còn em?”

“... Tên em là Sâm...”

Cậu nhóc không vui nhỏ giọng đáp, tựa như cảm thấy tên của mình là một loại sỉ nhục, là công xiềng khó lòng miêu tả, “Văn Nhân Sâm...”

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của tôi, cậu nhóc cắn chặt môi, dường như đang kìm nén cảm xúc của mình. Cậu nhóc không biết tôi đang nghĩ gì, tôi thì biết tôi đang thấy gì từ cậu bé ấy, là họ Văn Nhân.

“Em phải về nhà.”

Cậu nhóc tên Văn Nhân Sâm cúi đầu nhỏ giọng thốt ra vài từ, không đợi tôi trả lời đã nhặt chiếc thùng sắt dưới đất lên, nhanh chóng chạy vụt đi, tôi đang định ngăn cản thì cậu nhóc đã xoay gót biến mất ở ngã rẽ của con ngõ nhỏ. Tôi sải bước đuổi theo, nhưng chỉ nhìn thấy con ngõ tối tăm, ngõ nhỏ này rất giống tâm trạng tôi hiện giờ, u ám, chẳng thấy rõ thứ gì.

Văn Nhân – đây đã từng là dòng họ huy hoàng biết bao.

Tôi nhớ tới cha tôi – Văn Nhân Diệu Quốc, người đàn ông ấy có được sự dịu dàng sâu sắc nhất thế giới này, ông ấy sẽ đưa tôi đi chiêm ngưỡng sức lôi cuốn của khoa học, tốn thời gian cả buổi chiều để giải thích tường tận cho tôi về một sinh vật... Tôi rất khó để liên hệ con người dịu dàng ấy với một tên đao phủ cố chấp dẫn dắt khiến bức xạ hạt nhân đột biến gây ra cái chết của hàng trăm triệu người trên toàn cầu.

Đây là... sự thật, sự thật do tôi chứng kiến tận mắt.

Khó trách dòng họ Văn Nhân trở thành đối tượng cho người đời thóa mạ, tôi không cảm thấy khó hiểu chút nào, Elena kéo ống tay áo của tôi, “Thiếu gia?”

Tôi nhếch khóe miệng lên cao, “Về thôi.”

Về chưa bao lâu, Trầm Kha đã trở lại.

Tên Trầm Kha này vẫn y như cũ, vừa nhìn thấy là ngay lập tức bám dính lấy tôi. Tôi nhéo nhéo mặt anh ấy, chọc chọc lỗ tai anh ấy, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều, “Sao thế?”

“Tiểu Tu.”

Giọng anh ấy trầm thấp, khi gọi tên tôi còn cố tình hạ thấp hơn nữa, đôi mắt đen dịu dàng nhìn tôi chăm chú, tôi nhướn mày, chọc chọc vào mặt anh ấy, Trầm Kha không hề giận, để yên cho tôi chọc. Nhưng khi tôi chọc vào bên má trái, rốt cuộc Trầm Kha không nhịn được nữa, anh ấy túm lấy tay tôi, tỏ ra bất an cọ cọ mặt mình vào lòng bàn tay tôi.

“Tiểu Tu?”

“Anh cứ nói đi, để em chơi.”

“Ừ, anh biết em không thích ở trong nhà, hai ngày nay cơ thể em đã tốt hơn rồi, hay là... chúng ta ra ngoài đi dạo một lát?” Trầm Kha dựa vào vai tôi, làn da thô ráp cọ xát vào mặt tôi, tôi bị anh ấy cọ đến ngứa ngáy, nhịn không được nở nụ cười.

Tôi ngây ra, từ khi tôi bị bệnh, gần như là Trầm Kha không cho phép tôi đi ra ngoài nữa, mỗi lần tôi đi Trầm Kha đều cực kỳ lo lắng, thậm chí là sợ hãi. Tôi biết Trầm Kha muốn tốt cho tôi, cho nên không hề chống đối.

“Được thôi.”

Tôi không kiềm chế được mỉm cười, ôm lấy mặt Trầm Kha, mạnh mẽ hôn chụt lên môi anh ấy.

Trầm Kha dịu dàng hôn đáp lại tôi, hai tròng mắt sâu thăm thẳm, tôi mình thấy bóng dáng mình từ trong đôi mắt anh ấy, đột nhiên tôi nhớ lại ngày chiến tranh thế giới bùng nổ. Tôi luống cuống tay chân đứng giữa những bức tường hoang tàn đổ nát, bầu trời bị ánh lửa che kín, tiếng khóc than liên tục vang lên bên tai, tôi mờ mịt nhìn quanh bốn phía, hoàn toàn không biết phải làm sao bây giờ.

“Đi mau! Tu!”

Một bàn tay giật mạnh cổ tay tôi, sau đó dùng sức lôi tôi về phía trước.

Tôi ngẩng đầu.

Trầm Kha giữ chặt tay tôi, đôi mắt tôi phản chiếu ảnh ngược của con người đen nhánh ấy, cũng giống hệt như hiện tại, sâu thẳm và êm dịu, dường như mọi sợ hãi mông lung của tôi đều tan thành mây khói dưới ánh nhìn chăm chú của anh ấy.

4. Chương 4: Lời Nói Dối Thứ Tư

Editor: Phương Vũ LustLeviathan

“Có khỏe không? Có chóng mặt không?”

Trầm Kha lo lắng nắm lấy bả vai tôi, đây là lần thứ mấy Trầm Kha hỏi tôi vấn đề này rồi? Từ lúc rời khỏi giường anh ấy đã không ngừng hỏi tôi câu này, khiến tôi hơi buồn cười, nhưng tôi biết Trầm Kha làm vậy là vì lo cho tôi.

Vì thế tôi nhún nhún vai, cười hỏi lại anh ấy, “Anh nhìn em xem có thấy giống như đang không khỏe không?”

“Tôi chỉ sợ em không thoải mái.”

Trầm Kha xoa đầu tôi, giả vờ thở dài, tỏ ra sầu muộn, “Tiểu Tu đã tới tuổi thấy anh phiền phức chứ gì?”

“Trầm Kha, em sắp ba mươi rồi.” Ghét bỏ hất tay Trầm Kha ra, tôi tựa người vào cửa sổ, đúng là âm thanh ầm ĩ nhiễu loạn của máy bay trực thăng khiến tôi không thoải mái thật. Chống cằm nhìn chằm chằm những đám mây trời lững lờ, sắc màu của mặt đất sau trận chiến tranh khó tránh khỏi nhạt nhẽo tiêu điều, do ảnh hưởng của bức xạ hạt nhân, rất khó để có thể nhìn thấy màu xanh lục mơn mơn của cỏ cây, phần lớn đất đai trên Trái Đất đã khô cằn, thậm chí là bị sa hóa. Tôi không muốn ngắm nhìn khung cảnh nghìn lần như một ngoài cửa sổ nữa, tôi quay đầu ôm lấy khuôn mặt thoát trông hết sức dữ tợn của Trầm Kha,

mỉm cười nói, “Ngữ khí của anh như đang nói chuyện với trẻ con mười hai, mười ba tuổi vậy.”

“Tu, em biết mà... anh thích em cứ giống như một đứa trẻ thế này... “

Khóe miệng anh ấy cong lên, ánh mắt lóe lên tia ranh mãnh, tay anh ấy không yên phận sờ mó đùi tôi. Tôi không còn gì để nói, trừng mắt liếc anh ấy một cái, dùng khóe mắt chỉ chỉ về phía vài binh sĩ đeo kính râm đang ngồi ở đối diện, coi như tạm thời cảnh cáo Trần Kha không được cả gan làm loạn. Cũng có thể lý giải tại sao Trần Kha lại làm thế, do cơ thể tôi không tốt nên đã lâu chúng tôi chưa làm chuyện đó... Nghĩ đến đây, tôi không nhịn được lại mềm lòng, nắm lấy tay anh ấy.

Ánh mắt Trần Kha hơi sững lại, rồi ngay lập tức thò mặt qua định hôn lên môi tôi.

Binh sĩ đối diện còn đang nhìn kìa... Tôi ho khan hai tiếng, dùng tay chặn đôi môi đang sấn tới của Trần Kha, “Khụ khụ, đến nơi đã rồi tính sau.”

Trần Kha thở dài, vẻ mặt tiếc nuối, không hiểu tại sao tôi lại nhìn ra nét tủi thân ở trên mặt anh ấy. Tôi chợt nhớ tới đánh giá của người đời dành cho Trần Kha, bọn họ gọi anh ấy là “Chúa cứu thế vĩ đại”, “Thần bảo vệ tận thế”, ánh hào quang của anh ấy chiếu rọi, vậy mà trừ tôi ra thì chưa ai có thể nhìn thấy vẻ mặt này của anh ấy, anh ấy là người yêu của tôi, sẵn lòng chờ đợi... làm bạn đời của tôi.

Cho dù lúc ấy... tôi bị lây nhiễm virus zombie, tính mạng lay lắt như một đường thẳng anh ấy cũng chưa từng bỏ rơi tôi. Tôi chỉ nhớ rằng khi đó tôi túm lấy tay Trần Kha, nghẹn ngào lặp đi lặp lại một câu: “*Em không muốn chết.*”

Trần Kha siết chặt bàn tay tôi, đôi mắt đen sâu thẳm và kiên nghị, anh ấy cũng lặp đi lặp lại một câu: “Anh sẽ không để em chết.”

Mãi cho đến khi tôi lâm vào hôn mê vì mất máu quá nhiều.

Triệu Duyệt kể lại cho tôi nghe chuyện đã xảy ra sau khi tôi ngất xỉu, tôi được Trần Kha đưa trở về thành Phỉ Thúy, trán tôi bắt đầu nóng lên, mất máu và virus khiến tôi hôn mê sâu, thời điểm đó phương pháp giải quyết virus chỉ có một loại thuốc mới được chế tạo, còn chưa biết có đem lại hiệu quả hay không, khả năng tôi được chữa khỏi chỉ vón vẹn 5%. Mọi người đều cảm thấy Trần Kha đã điên rồi, dám mang người bị nhiễm virus vào thành Phỉ Thúy, để phòng ngừa tôi biến thành zombie đã thương người khác, bác sĩ chỉ có thể trói chặt tôi vào giường, rồi mới cầm máu băng bó vết thương cho tôi.

Triệu Duyệt kéo tay Elena, hai cô bé chứng kiến đáng sợ điên cuồng nhất của Trần Kha với tư cách là hộ sĩ, người đàn ông khiêm tốn ít nói ấy giữ khư khư hai khẩu súng, dẫn theo một đồng thuộc hạ canh giữ trước cửa phòng bệnh, không cho ai tiến vào, hơn nữa đặc biệt là sau khi Trần Kha tuyên bố rằng cho dù tôi có thật sự biến thành zombie đi chăng nữa, anh ấy cũng sẽ không cho phép bất cứ ai làm tổn thương tôi đã khiến toàn bộ thành Phỉ Thúy bùng nổ. Thời gian ấy có vô số nguyên lão – những người đã góp công xây dựng nên thành Phỉ Thúy – và cả dân chúng bình thường đều tìm mọi cách để xông vào bệnh viện đòi giết chết tôi, đều bị Trần Kha trấn áp.

Suốt ba ngày ba đêm, Trầm Kha vẫn đứng yên không nhúc nhích ở đó, không uống một giọt nước mào, không ai biết anh ấy làm thế nào mà chịu đựng được. Nhưng ba ngày sau, lúc các bác sĩ bước ra khỏi phòng bệnh tuyên bố tôi bình an không có vấn đề gì, Trầm Kha mới thực hiện động tác đầu tiên trong suốt mấy ngày qua, anh ấy xoay gót lao vào phòng bệnh.

Đã lâu không cử động khiến dây thần kinh dưới chân nhúc nhối, anh ấy ngã quỵ xuống, các đồng đội định đưa tay ra đỡ đều bị anh ấy cự tuyệt. Giây phút ấy gần như là Trầm Kha phải lết từng bước mới tới được mép giường của tôi, nhìn hô hấp của tôi dần ổn định lại, cũng đã hạ sốt... anh ấy mới nắm chặt tay tôi, nở một nụ cười rất dối dịu dàng, sau đó ngất xỉu tại chỗ.

Bác sĩ thử gỡ tay anh ấy ra, nhưng làm thế nào cũng không gỡ được, đành phải kê một chiếc giường khác ở bên cạnh, cho Trầm Kha nằm lên đó.

Kể xong câu chuyện, Triệu Duyệt trộm nói với tôi, đó là lần đầu tiên cô ấy thấy một người đàn ông dù khuôn mặt đã bị phá hủy mà vẫn có thể đẹp trai dịu dàng như vậy.

Lúc ấy tôi chỉ hơi mỉm cười... bởi vì tôi cũng nghĩ thế.

“Sắp tới nơi rồi.” Trầm Kha bật cười nheo nheo tai tôi, “Nghĩ gì mà vui vẻ thế, em cười này giờ rồi đó.”

Lông mày nhướng lên, tôi cũng cười, “Dù sao cũng không phải là nghĩ đến anh.”

“Không phải anh à? Hửm...?”

Người đàn ông thấy tôi nói vậy thì làm bộ nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó thò mặt qua đồi cương hôn tôi.

“Đừng nghịch...”

Anh ấy dán sát lại, vừa lúc tôi cũng đang nghĩ đến, nửa đùa nửa nghịch rồi cũng không từ chối nổi nữa, Trầm Kha thấy tôi thôi không giãy giụa liền đắc ý dào dạt chuẩn bị hôn lên.

Đúng lúc này, một binh sĩ đứng đối diện xấu hổ mở miệng, “Ngài Trầm, đã tới rồi ạ.”

Thật là đúng lúc.

Tôi vội vàng ngồi dậy, Trầm Kha cũng ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt mang theo hơi lạnh khê lườm binh sĩ kia một cái. Binh sĩ rùng mình, bí thư Trần Trần Hoa quả nhiên nói không sai chút nào, đúng là ngài Trầm khó hầu thật!! Hừ, biết vậy bắt chước bí thư Trần giả vờ bị ốm cho xong.

(Trần Hoa: Tôi bị ốm thật nha!!!)

Lúc này máy bay trực thăng đã hạ cánh xuống mặt đất, cửa máy bay bị mở ra từ bên ngoài, một vị quân nhân cường tráng tuổi trung niên và hai người lính khác mặc chế phục đứng ngoài cửa máy bay cúi chào tôi, à không, là cúi chào Trần Kha mới đúng.

Trần Kha xuống máy bay đầu tiên, sau đó là tôi, rồi tới hai binh sĩ khác.

“Thủ tướng Trần, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, ngài...”

Quân nhân thật cẩn thận trưng cầu ý kiến của Trần Kha, ông ta cao hơn Trần Kha hai cái đầu, cơ thể cực kỳ cường tráng, nhưng một người cao lớn như vậy lại như một chú thỏ con, hận không thể co rúm lại thành một đồng.

Hình như tôi quên chưa nói, cấp dưới trực hệ của Trần Kha gọi Trần Kha là ngài Trần, bọn họ đều là những người cùng nhau chiến đấu hồi trước. Còn tàn dư quân đội của Hoa Hạ và những thế lực nhỏ lẻ khác tôn xưng Trần Kha là Thủ tướng Trần, danh xưng này hiển nhiên bắt nguồn từ hai năm trước khi đối thủ cũ của Trần Kha – Hà Văn Tình bị thú triều bạo động làm cho nguyên khí đại thương.

Trần Kha trở thành thủ lĩnh thế lực lớn nhất Hoa Hạ, cứ như vậy mà có được tôn xưng Thủ tướng, ai bảo Hà Văn Tình kia lại xui xẻo như thế? Đi đào dầu thô mà lại đào trúng sào huyết của chuột chũi biển dị, đàn chuột chũi đánh xuyên qua tường thành làm cho côn trùng biển dị bên ngoài thừa cơ xâm nhập, càng miễn bàn đến đám zombie tấn công sau đó... chắc chắn, trải qua lần đó Hà Văn Tình không thể ngóc đầu dậy được nữa.

Sự kiện đó lướt qua não tôi trong nháy mắt.

Trần Kha vỗ vỗ bả vai tôi, hỏi, “Đói không?”

Vì sợ say máy bay nên sáng nay tôi cố tình không ăn gì, bây giờ Trần Kha nhắc tới ăn uống tôi mới cảm thấy trong bụng trống trơn, đói không chịu nổi.

“Có, sắp chết đói luôn rồi.”

“Vậy đi ăn chút gì đó nhé?” Nói xong, Trần Kha quay đầu nói với quân nhân kia, “Đưa chúng tôi đến nhà ăn.”

Bên ngoài căn cứ được kiến tạo từ sắt thép, trung tâm căn cứ là khu an dưỡng cỡ lớn đã được tu sửa, khác hẳn ban đầu, dùng để làm căn cứ là một lựa chọn không tồi. Trang hoàng nên trong được giữ gìn rất cẩn thận, khó mà tìm được căn cứ như thế này ở Hoa Hạ.

Đồ ăn không tệ, tôi rất thích, nhất là nước cà chua chế biến đặc biệt ở chỗ này, tôi cảm thấy nếu căn cứ này không làm dùng làm căn cứ nữa thì làm khu du lịch cũng vô cùng tốt.

Uống được kha khá, tôi đứng dậy định đi WC, nhân tiện thăng thường từ chối đề nghị phái người đi theo giúp đỡ của Trầm Kha, tôi có thể hiểu được nỗi lo lắng của Trầm Kha, nhưng tôi chưa tới nông nỗi cần bộ đội theo sau bảo vệ.

Giải quyết nhu cầu sinh lý xong, tôi chưa quay về ngay, thật lòng mà nói tôi không muốn trở về chịu sự giám sát dưới ánh mắt của Trầm Kha. Tôi muốn đi dạo trong căn cứ.

... Có tin được lý do này không? Khụ khụ, không đáng tin lắm chứ gì?

Thôi được rồi, tôi nói thật... Thật ra là vì bên ngoài cửa sổ ở hành lang có một căn phòng bị phong tỏa, tôi nhìn thấy rất rõ qua ô cửa, thế nên không cảm lòng được muốn vào trong căn phòng đó xem xét. Tôi đi dọc theo hành lang, hành lang rất dài, tôi vẫn kiên nhẫn đi tiếp, căn phòng kia thoạt nhìn khá lớn, tôi chuyển bước dần sát vào cửa sổ bên trái.

Đột nhiên, ở cách đó không xa, mấy nhân viên nghiên cứu đẩy cửa đi ra. Bởi vì trong lòng có quỷ, tôi giật mình hoảng hốt, nhưng cũng may đám người mặc blouse trắng đó không nhìn thấy tôi mà đi thẳng về phía trước.

Ta lại gần...

Phát hiện ra đây là cửa mật mã dày nặng bằng kim loại, tôi hơi tò mò, suy cho cùng chỉ là một căn phòng mà thôi, thế mà cửa lại làm bằng kim loại, còn gắn mật mã nữa. Đương nhiên cái này không thể làm khó thiên tài là tôi đây, năm tôi mười tuổi đã học giải mã thứ này rồi.

Đang chuẩn bị giải mã thì đột nhiên một bàn tay đặt lên vai tôi, tôi hoảng sợ bật bắn mình.

“Tu, em đang làm gì ở đây?”

Thì ra là Trầm Kha.

Tôi quay đầu lại, cười lấy lòng, “Trầm Kha, em chỉ muốn đi WC thôi mà.

“Thế à?” Bị đôi mắt đen của Trầm Kha nhìn khiến tôi hơi bất an, lại thấy anh ấy giơ tay lên bóp mặt tôi, nắn nắn bóp bóp, “Vừa lúc anh cũng muốn đến WC.”

“Ừm ừm ừm... đau... đau quá.”

Tôi không kìm được kêu lên oai oái.

“Em vẫn còn biết vậy cơ à!” Trầm Kha buông mặt tôi ra, giúp tôi xoa xoa gương mặt đã đỏ bừng lên, hạ

thấp giọng, “Lâu như vậy mà vẫn không về, anh cứ tưởng em xảy ra chuyện gì rồi, thân thể không tốt mà cứ thích chạy lung tung!”

“Em sai rồi...” Chớp chớp mắt cố gắng cầu xin tha thứ, “Chỉ là tò mò thôi mà... Trầm Kha, anh xem... Á!”

Tôi còn chưa nói xong đã bị Trầm Kha hôn lên môi.

Hơi thở vội vã của đàn ông phun lên mặt tôi, đôi môi anh ấy run rẩy nhưng vẫn cố chấp muốn hôn tôi, môi răng tranh đấu kịch liệt tác động tới tôi. Tôi dùng sức hôn đáp lại, cảm nhận hương vị quen thuộc của Trầm Kha, đầu lưỡi giao hòa kích thích ký ức của tôi khiến tôi vô cùng hoài niệm, thậm chí càng bộc phát mãnh liệt.

Trầm Kha ấn tôi lên cửa kim loại, quên đi mọi thứ mà hôn tôi.

Tôi hoàn toàn đánh mất lý trí giữa nụ hôn này, thậm chí quên cả sự tò mò của mình, cả thân lẫn tâm đều bị cuốn vào nụ hôn.

Điều mà tôi không biết chính là đã bỏ lỡ mất cơ hội nhìn thấy sự thật.

5. Chương 5: Lời Nói Dối Thứ Năm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Phương Vũ LustLeviathan

Ngày hôm qua quá điên cuồng, không chỉ thân thể mà cả linh hồn nữa.

Hai chúng tôi đã làm ở một nơi như thế này... Thôi thôi, cứ nhắc tới là cảm thấy mặt mũi nóng bừng. Đồng quy củ bị vứt ra sau đầu mất rồi, tại đây ngay lúc này, tôi bỗng nhớ tới thời niên thiếu đã từng làm những chuyện tùy hứng không có đầu óc.

Lần điên cuồng nhất là ở nội thành nơi zombie thường xuyên qua lại.

Chà chà... Khi đó đang trốn chạy thì có mười mấy con zombie đuổi tới trước, vẫn đang ngửi dấu vết màu trắng còn sót lại ở đó (?). Tôi và Trầm Kha lại tiếp tục chạy trốn, không biết đã chạy bao lâu, có khả năng đã vào tới khu an toàn.

Chúng tôi cùng cất tiếng cười to như hai kẻ thần kinh, nhìn thấy dáng vẻ lôi thôi không chịu nổi của đối phương thì còn phá lên cười to hơn nữa, hoàn toàn mặc kệ mọi thứ xung quanh.

Khi đó da mặt tôi dày hơn bây giờ rất nhiều.

Trầm Kha vươn tay vuốt ve gương mặt nóng bừng đỏ ửng của tôi, rồi lại đặt tay lên trán tôi kiểm tra nhiệt độ, anh ấy nhíu mày, lộ ra nét lo âu, Trầm Kha nhẹ giọng xin lỗi tôi, “Tu, anh xin lỗi, em bị sốt rồi, có khó chịu không?”

Tôi xoa xoa cái mũi, hơi thở dập dnh qua lại trong xoang mũi đúng là không dễ chịu chút nào. Tôi không tin đây không phải là bệnh tình tái phát cho lắm, nhưng chắc là không phải đâu, dù gì thì mấy ngày hôm trước mới tiếp nhận trị liệu mà.

“Không sao đâu.” Tôi nhướn mày, “Hay là anh tưởng em có việc gì à?”

“VẬY... có cần...”

Trầm Kha do dự hỏi tôi, còn chưa nói xong, anh ấy đã bị tôi cắt lời.

“Không cần đâu Trầm Kha, anh cứ đi đi.” Tôi nhếch miệng cười, “Chẳng phải anh còn có việc cần làm sao?”

“Đúng là có, nhưng anh lo cho em hơn.” Anh ấy lắc đầu, đột nhiên thò sang hôn lên khóe miệng tôi, hơi thở ấm áp phun trên môi tôi, “Dù sao cũng không phải việc gì quan trọng, em ngồi trong văn phòng của anh được không? Hửm...?”

“Như vậy có quấy rầy anh không?”

“Không đâu.” Ánh mắt Trầm Kha thật dịu dàng, đôi mắt đen cổ chấp nhìn tôi chăm chú, “Anh muốn ở cùng một chỗ với em.”

Bệnh của tôi hơi đặc biệt, virus không thể tiêu diệt hoàn toàn dần dần phát tán trong cơ thể tôi, không giây phút nào mà tôi không bị uy hiếp bởi cái chết, loại trừ việc trị liệu định kỳ, bác sĩ không cho phép tôi sử dụng các loại thuốc khác. Để phòng ngừa khả năng hệ miễn dịch của tôi giảm xuống, xảy ra tình trạng kháng thuốc, ít nhất tới khoảng khắc nguy cấp... tăng thêm một chút hy vọng cũng là nhiều hơn một chút khả năng. Chẳng có ai muốn nghĩ tới tình huống xấu nhất, nhưng tóm lại vẫn phải làm biện pháp để phòng cho tốt.

Trầm Kha làm chế tác, anh ấy luôn am hiểu những việc như thế này, nhưng so với đồng công vẫn làm cho người ta nhức hết cả đầu đó thì hiển nhiên là tôi thích các nguyên tố hóa học và ngắm bắn con mồi hơn nhiều. Tôi tựa vào sofa, nghe nhạc bằng chiếc tai nghe MP3, chiếc MP3 này là do chính tay tôi lắp ghép lại từ những mảnh phế liệu vào thời gian rảnh, cho tới nay giá trị của tai nghe vẫn khá đắt đỏ, đương nhiên, đối với Trầm Kha thì món đồ chơi nho nhỏ này không là gì cả.

Tôi đang nghe nhạc thì có một người mặc blouse trắng đi vào, hắn ta trao đổi với Trầm Kha về trình độ nghiên cứu được phẩm. Bình tĩnh suy xét lại thì tôi cũng khá tò mò với số được phẩm dùng trong đợt trị liệu của mình, bởi vì có vẻ như loại thuốc này rất khó lượng sản... Tuy rằng có khả năng chữa khỏi cho người bệnh, nhưng vẫn có một số người không thể chữa khỏi được, nhiều lắm chỉ có thể giảm bớt, khó mà trị tận gốc được.

Ví dụ như... tôi chẳng hạn, thật đáng cười, tỉ lệ một trên một trăm triệu người thể mà cổ tình tôi lại mắc phải. Khi còn nhỏ cũng không phải chưa từng ảo tưởng rằng mình có được thể chất đặc biệt, có thể biến hình như siêu nhân gì gì đó. Không ngờ có thì đúng là có thật, nhưng lại là thể chất đặc biệt xui xẻo nhất.

Người mặc blouse trắng báo cáo tình trạng sản xuất được phẩm ổn định, bây giờ đang chuẩn bị dùng nó làm bản gốc để chế tạo ra vaccine phòng bệnh, nhưng lại gặp vấn đề về kinh phí, nói tới đây vị áo trắng kia hơi chần chờ một lát, dường như sợ Trầm Kha không vui, suy cho cùng thì để sản xuất số được phẩm đó Trầm Kha đã đổ vào hàng đồng tiền...

“Minotaur” – Trầm Kha và vị mặc blouse trắng kia dùng danh từ này để nói về kế hoạch được phẩm của bọn họ. Tôi biết bọn họ đang nói tới ai, đó là Minotaur – con trai của Zeus và Europa, quái vật đầu bò thân người, cũng là chủ nhân của mê cung nổi tiếng nhất trong thần thoại Hy Lạp, từ trước tới nay bất cứ ai đi vào đều không tìm được lối ra.*

(Mình nghĩ chắc là đoạn này tác giả nhầm, câu truyện về Minotaur là truyền thuyết nhân × thú thứ thiệt khi vua Minos (ông này mới là con của Zeus và Europa) bị vợ cắm sừng vì bà yêu một con bò, chịch bò rồi đẻ ra đứa con nửa người nửa bò là Minotaur, khá kinh dị =.,=)

Với tư cách là một kế hoạch nghiên cứu thuốc, cái tên này không khỏi quá mức kỳ quặc.

Tôi cũng không nghĩ nhiều, ngáp dài một cái rồi ngủ thiếp đi.

Ngủ dậy tôi cảm thấy tinh thần của mình đã hồi phục lại, nhưng Trầm Kha vẫn kiên trì muốn đưa tôi về, vì lo nghĩ đến tâm trạng của tôi nên chúng tôi không về bằng trực thăng, mà sử dụng một chiếc xe việt dã cải trang. Trầm Kha luôn hiểu rõ tôi khiến tôi không thể nổi giận được chút nào, hướng hồ quan hệ vẫn còn đó, dù có tức tôi cũng không tức được bao lâu.

Đã lâu không ngồi xe việt dã.

Tôi nhớ, tóm lại tôi không kìm lòng được hoài niệm chuyện trước kia, những tháng năm điên cuồng mà mỹ lệ, chiến đấu ở tuyến đầu cùng đồng đội, những ngày quét sạch chướng ngại vật vì bọn họ. Nhưng rồi người chết đã chết, người mất tích đã mất tích, tôi không dám nói rằng tôi là người may mắn nhất.

Nhưng ít nhất tôi còn sống.

Tôi nhìn về phía Trầm Kha đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần ở bên cạnh mình, trong cơn hoảng hốt tưởng chừng như mình đã lộn trở về quá khứ, Trầm Kha mặc trang phục nguy trang, rất vui vẻ cầm phiến đá mài qua mài lại lưỡi dao sau khi chiến đấu. Tôi nhìn lên đằng trước, trong miệng lão Triệu ngậm một nhánh cỏ non, vừa lái xe vừa ngâm nga mấy câu ca cũ rích không biết từ năm nào. Tiểu Trần ngồi trên ghế lái phụ khẽ đẩy mắt kính, cùng chúng tôi phân tích độ nguy hiểm của địa điểm trong nhiệm vụ tiếp theo.

Tôi cúi đầu, không biết từ khi nào bên tay phải đã nhiều hơn một khẩu Barrett, “ông bạn già” của tôi tựa vào lồng ngực tôi, tôi cũng thuận theo tự nhiên giơ tay trái lên, dùng tấm vải trên tay chà lau nòng khẩu Barrett. Nòng súng màu đen xinh đẹp tới nỗi lau thế nào cũng vẫn không đủ, dường như tôi đã trút toàn bộ sự nhiệt tình của mình xuống khẩu súng này.

Đây là hồi ức của tôi, tôi biết rõ, bởi vì con đường này không đến cùng ngày đó, nhưng đối với tôi vẫn không có cách nào tiêu tan, giống như người ấy đã từng nói, con người luôn tìm được lý do để đối gạt bản thân sống tiếp.

Đột nhiên, tiếng viên đạn xoay tròn trên không trung bất chợt xuyên vào lỗ tai tôi, nếu là ngày bình thường ngũ giác của tôi chắc chắn không nhanh nhạy thế này, có lẽ là do đang đắm chìm trong những chuyện đã qua, bất giác coi mình chính là bản thân trong quá khứ.

Tôi đột ngột tóm chặt cổ tay Trầm Kha.

“Nằm sát xuống!”

“Hả ——!?”

Tốc độ của cơ thể còn nhanh hơn phản ứng, tôi và Trầm Kha lập tức ngồi xổm xuống, sau đó một cơn mưa bom đạn xuyên thép phá vỡ tấm chắn pha lê, bắn phá hỗn loạn trong xe. Tôi nghe thấy tiếng trúng đạn nặng nề, thì ra không chỉ bên trên mà cả phía trước cũng bị tấn công. Chiếc xe mất khống chế, lúc này Trầm Kha nhân cơ hội đưa cho tôi một chiếc Magnum*, còn anh ấy rút từ dưới gầm xe ra một cái máy phát tín hiệu.

“Đụng vào!”

Xe đụng phải hàng rào trên đường, va chạm quá mạnh khiến đầu óc tôi choáng váng trong nháy mắt.

“Có sao không?”

“Vẫn ổn, chắc hẳn bọn chúng sẽ nhắm bắn lần nữa.” Tôi nói, “Em không bắn trúng tay súng bắn tỉa, yêu cầu đơn vị trên không chỉ viện, góc độ bắn phía trước bình thường, em có thể giải quyết bọn chúng.”

“Đơn vị trên không sẽ vào vị trí trong vòng một phút nữa, may mà vì an toàn nên anh đã gọi thêm vài người hộ tống, bây giờ chúng ta chỉ cần cố gắng chống đỡ thôi.”

“Không thành vấn đề.”

Tôi lên đạn cho khẩu Magnum của mình.

Ra hiệu cho Trầm Kha im lặng, tôi nghiêng tai lắng nghe, loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào này khiến tôi giống như đang trở về quá khứ.

Tiếng bước chân chinh tề, chắc chắn đã trải qua quá trình huấn luyện chính quy, bên trái hai người, bên phải hai người, ở giữa một người. Người ở giữa đi tuốt đằng trước, có vẻ là thủ lĩnh, gã ta tương đối vạm vỡ... mở cánh cửa bên trái.

Tôi ra hiệu cho Trầm Kha.

Trầm kha gật gật đầu.

“Bọn nó đã chết chưa?”

“Chưa thể nói trước được, cẩn thận đấy, A Nam.”

“Rõ.”

“Không ngờ lời tướng quân nói là thật, tao cảm thấy lần này chúng ta đã bắt được con cá lớn rồi.”

“.....”

Một gương mặt bị che kín xuất hiện bên ngoài cửa sổ xe, “Ồ? Sao lại thế này? Đằng sau không có người?”

Một đôi tay đột nhiên bóp lấy cổ gã ta, kéo gã vào trong xe, kẻ xấu số kia còn chưa kịp thốt ra tiếng nào đã bị Trầm Kha lưu loát bẻ gãy cổ họng, sau đó nhét vào trong thùng xe, tất cả mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt. Trầm Kha hơi nheo mắt, nở nụ cười với tôi.

Chú thích:

*Magnum: Theo mình tìm hiểu thì có 2 loại súng ngắn và súng bắn tỉa dài, trường hợp này mình nghĩ tác giả đề cập tới loại súng ngắn, được mệnh danh là ‘Đại bàng hoang mạc’, súng ngắn cỡ nòng lớn mạnh nhất thế giới.

Có nhiều loại nhiều kiểu dáng, mình chọn tạm khẩu này làm minh họa vậy.

6. Chương 6: Lời Nói Dối Thứ Sáu

Editor: Phương Vũ LustLeviathan

Súng trong tay tôi chìa vào đầu kẻ kia.

“Không ngờ vì loại người cận bã này mà... Khụ khụ...”

Gã ta nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt vừa tuyệt vọng vừa phần nộ thù hận, không thể nào ngó lơ được sự chế nhạo trong giọng điệu.

“Tao ngã xuống... nhưng một ngày nào đó... tên cận bã kia... Hự... sẽ... sẽ phải chịu trường phạt!!”

Tôi không biết mình nghĩ gì, chỉ im lặng bóp cò.

— Cả thế giới biến thành hai màu đen trắng thuần túy.

•°•°•°

Trầm Kha đưa cho tôi một bát canh gừng.

“Đổ mồ hôi sẽ có lợi cho cơ thể.”

Anh ấy vén tóc mái của tôi sang một bên, sau đó đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán tôi, tôi nhìn chăm chăm bát canh gừng trong tay, thở dài thườn thượt rồi bóp mũi uống một hơi cạn sạch.

Canh gừng nóng bỏng đánh sau vào cổ họng tôi, tôi hít hít cái mũi, cảm giác nóng hằm hập đi xuống men theo yết hầu, sưởi ấm dạ dày tôi. Trầm Kha thấy tôi uống xong mới nhẹ nhàng thở ra, đón lấy cái bát từ tay tôi và đưa nó cho Elena.

“Anh phải đi làm rồi, không được tự hành hạ mình đâu đấy, nghe chưa?”

“Biết rồi, thưa – ông – già.”

Tôi vẫy vẫy tay, cười tủm tỉm tạm biệt anh ấy, người đàn ông đi tới cửa phòng thì đột nhiên dừng lại.

Anh ấy quay đầu, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào ngăn cách giữa hai chúng tôi, đôi mắt đen sâu thẳm sắc

bén của Trầm Kha như đêm tối không nhìn thấy điểm cuối cùng. Chúng tôi đứng ở hai đầu bóng râm, bị ánh mặt trời chia cắt. Tôi quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nơi ấy có ánh nắng chan hòa, nhưng không hề có cảnh hoa nở xuân về.

Dường như tôi nghe thấy giọng nói của Trầm Kha, “Anh không thích thế giới này, Tu à, vậy nên... đừng từ bỏ.”

“Ừ.”

Cái chết có thể tàn khốc tới mức nào? Chắc là thế giới đó vừa u tối vừa lạnh lẽo, mặc dù hiện tại thế giới của tôi đã đổi thay, nhưng nó vẫn đáng để cho tôi lưu luyến. Nói không chừng là do bản năng, con người muốn sống sót, sợ hãi cái chết theo bản năng của mình.

Giây phút cánh cửa đóng lại, thậm chí tôi cảm thấy rằng linh hồn tôi cũng vừa khép chặt.

Trong yên ắng, tôi bỗng nghe thấy tiếng súng vang lên bên tai.

Trận bắn mấy hôm trước hiện lên trước mắt tôi, tôi dựa vào yểm trợ của xe để xử lý một tên, lúc ấy tôi đã hoàn toàn quên đi hết thấy xung quanh mình. Nguyên tắc của tôi là chỉ cần là người không gây uy hiếp thì tôi tuyệt đối sẽ không giết chết. Tuy rằng không biết đám người kia là ai, nhưng bị bọn chúng tóm được thì chỉ có thể làm con tin, cả đời này điều mà tôi ghét nhất là bị kẻ khác uy hiếp.

Tốc độ của máy bay trực thăng còn nhanh hơn trong tưởng tượng của tôi, vừa tới đã tiến hành công kích bắn phá đỉnh núi, gần như tôi có thể nghe thấy tiếng núi đá nổ tung. Lúc tôi đang thất thần thì một viên đạn lao tới, Trầm Kha ở cách tôi không xa lắm, anh ấy lập tức quăng khẩu súng vào gã đó, rảo bước thật nhanh về phía tôi, sau đó đột nhiên kéo tôi nằm rạp xuống.

“Hự.”

Âm thanh của viên đạn sượt qua da thịt.

Chắc hẳn Trầm Kha đã bị thương, nhưng có lẽ là không trúng mục tiêu, tôi nâng tay lên bóp cò súng, viên đạn lập tức bắn trúng người vừa nổ súng kia.

Sau đó còn sót lại gã đàn ông bị súng đập trúng đầu.

Tôi nhanh chóng bò dậy từ dưới thân Trầm Kha, gã kia đã trốn ra sau xe, trên tay Trầm Kha chỉ còn lại một con dao ngắn, tôi nhún nhún vai, Trầm Kha cũng hiểu ý tôi. Anh ấy bắt đầu đi mỉm cười, sau đó đi ra sau xe.

Nắm chặt khẩu Magnum trong tay, tôi biết gã kia có hai khẩu súng, tốt hơn hết là tôi nên đi tìm gì đó để

che chắn, đương nhiên tôi luôn luôn không làm theo lẽ thường.

Nhặt khẩu súng rơi dưới đất lên, hai cái họng súng đen ngòm ở phía đối diện còn chưa kịp chĩa vào tôi, tôi đã lập tức bóp cò súng, sau đó nhổm dậy trốn ra đằng sau một chiếc xe.

Phải biết là tôi tương đối tự tin với tài ngắm bắn của mình.

“A –!!”

Ngay tức khắc mùi khói thuốc súng tỏa ra nồng nặc hòa lẫn vào tiếng kêu gào thảm thiết, tôi khẽ nhoén miệng cười, bàn tay càng siết chặt khẩu Magnum.

Khi bước tới bên cạnh gã đàn ông kia, tôi không khỏi thở dài một hơi, chắc chắn, thật là đáng thương... Mặt trên của hai cánh tay đều bị nòng súng vỡ gây thương tích, máu thịt lẫn lộn, chỉ nhìn thôi đã thấy đau rồi. Tôi nhìn gã ta đau đớn giấy giụa, nghĩ ngợi một hồi rồi quyết định sẽ mau chóng kết thúc cuộc đời gã.

Tôi lên đạn, nòng súng đen ngòm nhắm thẳng vào đầu gã.

“Không ngờ vì loại người cận bã này mà... Khụ khụ...”

Gã ta nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt vừa tuyệt vọng vừa phẫn nộ thù hận, không thể nào ngó lơ được sự chế nhạo trong giọng điệu.

Gương mặt tôi không có bất kỳ cảm xúc nào, thực lòng mà nói, tôi đã trông thấy rất nhiều kẻ phản bội, gã đàn ông này cũng chẳng có gì khác cả, chết chính là chết, nếu thực lực không đủ thì chết là lẽ đương nhiên.

“Tao ngã xuống... nhưng một ngày nào đó... tên cận bã kia... Hự... sẽ... sẽ phải chịu trường phạt!!”

Răng rắc

Tiếng bóp cò súng như quả bom nổ tung trong đầu tôi. Tôi đỡ trán, sự choáng váng mãnh liệt khiến tôi hoa mắt váng đầu, thậm chí là muốn nôn mửa.

Sao thế này?

“... Hự... a...”

Tôi sắp chết rồi ư? Cho nên mới đau như vậy.

Lỗ tai như có một thứ gì đó ma sát gào thét, vang lên âm ỉ, không ngừng va chạm vào óc tôi, bức ép tôi phải lắc đầu thật mạnh. Sự vật trước mắt dần dần trở nên mơ hồ, tôi không thể nào nhìn rõ được nữa.

“A Tu!”

Trầm Kha...?

“A Tu!!”

Trầm Kha... em, em không chịu đựng nổi... Xin lỗi anh.

Lúc ấy mình có thể trông thấy gương mặt Trầm Kha không? Vừa giết người xong đã ngây ngốc té xỉu, ngủ một giấc tỉnh dậy phát hiện ra mình đã trở về thành Phỉ Thúy. Trầm Kha nói nguyên nhân là do cảm xúc của tôi không ổn định nên bệnh tình mới tái phát.

Tôi lại phải trị liệu.

“A...”

Nhìn chằm chằm lỗ kim trên cổ tay, mới mấy ngày cơ chứ? Không thể không tiếp nhận thêm một lần trị liệu, thế nhưng cơ thể tôi đã sắp không kiên trì nổi nữa rồi.

Tôi xoa nắn cái cổ đau nhức, không quan tâm nữa, bây giờ tôi chỉ muốn yên ổn ăn một bữa cơm mà thôi.

“Căn bệnh của em ấy tái phát, như các người đã biết, đây là điều tôi không muốn nhìn thấy nhất.” Ánh mắt Trầm Kha lạnh lẽo, ngữ điệu kìm chế.

Vài người mặc áo blouse trắng dưới bậc thang, người phụ nữ tuổi trung niên đứng ở giữa đám người mặc blouse trắng mở miệng đầu tiên, “Tạm thời căn bệnh đã được kìm hãm lại, nhưng thưa ngài Trầm, bây giờ trong cơ thể thiếu gia đã tự động sản sinh ra kháng thể, không bao lâu nữa, được vật sẽ hoàn toàn mất đi hiệu lực.”

“Tiến sĩ Vương, tôi cho bà mọi thứ bà đòi hỏi chính là để bà giải quyết vấn đề này!” Gương mặt vốn đã dữ tợn của Trầm Kha vì phần nộ mà càng thêm vằn vện, thoát trông giống như ác quỷ.

Người phụ nữ được gọi là tiến sĩ Vương đứng thẳng lưng.

“Đúng vậy, thưa ngài Trầm.” Bà ta bình tĩnh đáp, “Minotaur yêu cầu thêm càng nhiều nguyên vật liệu, trong khoảng thời gian ngắn bệnh tình của thiếu gia chuyển biến xấu lần thứ hai, chúng ta cần càng nhiều trẻ con. Ngài Trầm, máy móc đang được chế tạo rồi, chỉ cần lần này thành công, chúng tôi có thể làm cho thiếu gia sống lâu thêm mấy chục năm nữa.”

“Rất tốt, mong là như thế. Bà sẽ được tất cả mọi thứ bà muốn. Trần Hoa, tiễn bọn họ đi đi.”

Trần Hoa khom lưng với Trầm Kha.

Anh ta dẫn tiến sĩ Vương và một đám tiến sĩ khác rời khỏi văn phòng, đưa họ ra bên ngoài, bão cát ập tới, bầu trời u ám ngột ngạt.

“Tiến sĩ Vương và các vị nghiên cứu viên đi thông thả.”

“Không cần tiễn đâu.”

Tiến sĩ Vương vẫy vẫy tay, rời khỏi tháp trung tâm cùng với những người khác, Trần Hoa ra lệnh đóng cổng tháp trung tâm, khoảnh khắc cuối cùng, anh ta ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời của thế giới này.

Nơi đó âm u và mờ nhạt, tựa như vô số vong linh chết oan.

Có đôi khi anh ta không nhận được mà nghi ngờ Trầm Kha, hoặc nên nói là tự nghi ngờ chính bản thân mình, vì kéo dài sinh mạng mà xóa sổ đời sau, rốt cuộc là tội nghiệt hay là phúc lành? Là kéo dài sự sống hay là không cách nào giải thoát khỏi luân hồi?

Trần Hoa lại nghĩ tới Tu... Tu là kiểu người vui vẻ, mặc dù cha mẹ đều đã chết, thậm chí không thể nói ra họ của mình một cách tự hào, nhưng cậu ấy vẫn tích cực lạc quan yêu mến thế giới này. Anh ta cũng không muốn Tu chết, nhưng càng ngày càng nhiều người phải chết vì Tu, mỗi lần thấy Tu tươi cười, anh ta đều nhớ tới những đứa trẻ đã chết đi, nếu Tu biết được...

Nếu Tu biết được tính mạng của cậu ấy được duy trì là nhờ vào tính mạng của những đứa trẻ...

Nếu Tu biết ngay từ ban đầu Trầm Kha đã lừa gạt mình, ngụy tạo loại trị liệu mất hết nhân tính này thì...

Nhất định sẽ sụp đổ phải không?

7. Chương 7: Lời Nói Dối Thứ Bảy

Editor: Phương Vũ LustLeviathan

Diệp Huy tóm lấy dây leo trên vách tường, bò lên trên hai ba lần, con thú khổng lồ đã đuổi tới bên dưới vách tường, các móng vuốt đã đau nhức không chịu nổi, nhưng hắn chỉ có thể liên tục bò lên trên. Không ai có thể kết luận khả năng của một người có thể lên tới đâu. Tiểu Phi ghé vào đầu tường, vươn tay ra với Diệp Huy, Diệp Huy tóm lấy tay Tiểu Phi, trước khi móng vuốt mãnh thú vồ tới hắn đã kịp leo lên tường. Vừa rồi, ngay tại vừa rồi, Hồng Thiên cùng bị nhốt vào mê cung với bọn họ đã bị con quái vật kia cắn chết, tiếng thét chói tai sắc mùi chết chóc bám chặt vào trong lòng họ.

Diệp Huy không thả lỏng cảnh giác, hắn biết tất cả còn chưa kết thúc, con thú dữ đã tới chân tường, cái miệng như bồn máu há to lộ ra hàm trắng nhọn sắc nhọn. Diệp Huy hít sâu một hơi, sau đó tóm chặt Tiểu Phi chạy trên vách tường.

Nhanh, nhanh hơn bất cứ ai.

Lúc con người chạy vội sẽ khiêu dưỡng khí theo bản năng, khi đang chạy nhanh đến mức tận cùng, trước mắt bỗng trắng xóa, Diệp Huy trông thấy Triệu Duyệt mặc áo blouse trắng mỉm cười với mình.

Tại sao?

Chẳng lẽ trước khi mất trí nhớ mình có quen Triệu Duyệt sao? Quan hệ giữa hai người là gì? Tại sao mình lại bất giác cảm thấy bi thương? Cái mê cung này là gì vậy? Con quái vật kia... tại sao lại xuất hiện trong mê cung? Hắn như một con rối gỗ sống trong màn sương mù dày đặc, làm thế nào cũng không thể trốn thoát.

Lần hôn mê kia dường như không tạo thành ảnh hưởng nào đối với tôi, ngày dài vẫn trôi qua như cũ, không có cơn sóng nào lớn cả, chỉ là những ngày hết sức bình thường. Tôi không chán ghét cũng không thích thú, tuy rằng biết ơn cuộc sống như thế này giữ cho tôi sống sót, nhưng nó không thể ngăn cản tôi tưởng tượng tới cuộc sống sôi động hùng tráng.

Cho nên, khi Trần Kha từ phía sau rút ra một tấm vải đen, tôi hoàn toàn không phản ứng kịp.

“Hả? Làm cái gì thế?”

“Bí mật.” Trần Kha nghiêm trang nói.

Tôi ‘phụt’ một cái bật cười, chọc chọc mặt Trần Kha, “Bạn học Trần Tiểu Kha à, sao đột nhiên lại thay đổi thành một người khác thế này.”

“Trần Hoa nói anh làm không đủ.”

Trầm Kha giờ miếng vải đen lên trước mặt tôi, thấy tôi không phản kháng anh ấy mới thật cẩn thận vòng ra sau đầu đeo miếng vải lên mắt tôi. Hơi thở rơi xuống bờ môi tôi, có hơi ngứa khiến tôi muốn liếm liếm, vì thế tôi tuân theo mong muốn của bản thân, thò lưỡi ra liếm khóe miệng, môi của Trầm Kha chạm vào đầu lưỡi tôi, tôi bị anh ấy làm cho ngứa thêm, không cầm lòng được hôn một cái, cơ thể tôi rất tự giác nhớ lại cảm giác của đối phương, chẳng qua chỉ là động tác làm theo phản xạ mà đã đạt tới độ hòa hợp của linh hồn, tựa như hai linh hồn hòa quyện vào nhau.

Tầm nhìn tối lại, tôi cảm thấy cơ thể hơi nghiêng ngả, Trầm Kha đỡ lấy người tôi để tôi dựa vào lòng anh ấy. Tôi đâu có yếu ớt đến mức đó? Tôi hơi do dự, muốn đẩy tay Trầm Kha ra, nhưng lại cảm thấy hơi... e hèm, khấn trương?

Nụ hôn qua đi, Trầm Kha nắm lấy tay tôi giúp tôi bước xuống giường, sau đó dẫn tôi đi về phía trước. Tôi không muốn Trầm Kha muốn đưa mình đi đâu, nhưng ngay lúc này, ít nhất tôi vẫn đang siết chặt tay anh ấy.

Tay Trầm Kha ấm áp vô cùng, thậm chí có thể hình dung bằng từ khô ráo.

Tư thế nắm tay nhau của hai người chúng tôi hình như đã từng xảy ra... Trầm Kha đã từng đổ mặt cằm tay tôi, lúc đó gương mặt anh ấy vẫn anh tuấn tiêu sái, đáng vẻ trong trẻo không có bất cứ tạp chất nào.

“Tối rồi.”

Hình như Trầm Kha vừa bật đèn hay gì đó, mảnh vải đen che mắt tôi lóe ra ánh sáng mờ mờ.

“Ngạc nhiên chưa.”

Anh ấy tháo mảnh vải đen xuống giúp tôi.

Tôi nhìn đại sảnh, sau đó cả người ngây ra như phỗng, Trầm Kha chuyển toàn bộ nhà thiên văn qua đây rồi sao?

Trần nhà trên đỉnh đầu lấp lánh ánh sao, phát ra tia sáng êm dịu, còn chính giữa đại sảnh là hệ Mặt Trời, ở giữa là Mặt Trời tỏa vàng sáng đỏ, rồi tới sao Thủy, sao Kim, sao Mộc... Trái Đất xanh lam, sao Hỏa... Tất cả đều có trong mô hình hệ Mặt Trời này.

Những vì sao lớn lớn bé bé, sao băng... bị dây thép cố định giữa không trung, trông giống như đang du hành trong vũ trụ.

Sàn nhà bằng gỗ dưới chân cũng được khảm nạm đèn, tôi ghen hòng nhìn trần trối tất cả những thứ này, lại không biết nên nói cái gì mới tốt. Thời đại mới là một thế giới thiếu thốn nhiều tài nguyên, rốt cuộc phải hao phí bao nhiêu nhân lực và vật lực mới tạo nên được cảnh tượng này?

“Em có thích nơi này không?” Trầm Kha không chịu buông tay tôi ra, anh ấy mỉm cười ngại ngùng, “Tu, em vẫn luôn thích thế giới này phải không? Vậy nên tôi tặng cái này cho em.”

So với vẻ bề ngoài lạnh nhạt khi đối xử với những người khác, dáng vẻ ôn nhu thẹn thùng của Trầm Kha thật là đáng yêu quá đi mất.

Tôi cảm thấy trái tim mình cháy bỏng, đập càng lúc càng nhanh, dường như đang bắt đầu thiêu đốt, tôi không thể khống chế được hô hấp của mình nữa. Trầm Kha yêu tôi, cũng giống như cách mà tôi yêu anh ấy.

Đây là nguyên nhân vì sao tôi cảm thấy mình là người vô cùng may mắn – người tôi yêu cũng yêu tôi.

“Cảm ơn anh... Trầm Kha.” Tôi cong khóe môi, “Đây là món quà tuyệt vời nhất em nhận được.”

Không có món quà nào khiến tôi vui sướng hơn ‘Tình Yêu’, tôi khẽ cười hôn Trầm Kha, cơ thể Trầm Kha hơi run lên, anh ấy rất ít khi biểu lộ cảm xúc một cách rõ ràng như vậy, nhưng chỉ cần đối mặt với tôi, tôi biết rằng mọi nguyên tắc của anh ấy sẽ biến mất. Có thể là do quá mức động tình, tiếng thở dốc ngẫu nhiên thoát ra từ khóe môi cũng dần trở nên lớn hơn, tôi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, rất có khả năng sẽ “tuốt súng cướp cò”.

Trầm Kha khó khăn khống chế bản thân, lùi ra ngoài.

“Không được, Tu...” Mặt anh ấy cọ cọ vào mặt tôi, cố gắng bình ổn lại nhịp thở, “Thân thể của em, anh không thể...”

“Hừ.”

Tôi không vui bịu môi.

Đành phải hung hăng cắn một cái lên khuôn mặt bóng loáng của Trầm Kha.

Trầm Kha cũng mặc cho tôi cắn, anh ấy khẽ nhú mày, giơ tay lên kéo rộng cổ áo của mình ra một chút.

“Trầm Kha...”

Trầm Kha ôm tôi, “Ừ.” Tay anh ấy dịu dàng vỗ về sau lưng tôi.

Tôi tránh khỏi cái ôm của anh ấy, lùi về phía sau một bước.

“Anh không cảm thấy bây giờ nên dẫn em đi ngắm thật kỹ nhà thiên văn của em sao?”

“Đó là đương nhiên.”

Trầm Kha bắt đầu dờ dờ đôi môi bị hôn đến mức sưng đỏ, ánh mắt có chút u tối, tuy rằng biết là không nên làm như vậy, không tốt cho thân thể Tu, nhưng hấn...

Đằng sau mô hình hệ Mặt Trời là một đài cao, bên dưới có mấy chiếc sofa to mềm mại, còn có mấy chiếc ghế và cả bàn dài, thậm chí là một cái giường siêu siêu lớn. Tôi ngạo kiều lườm Trầm Kha một cái, đặt giường ở chỗ này, anh tưởng tôi không biết anh muốn làm gì chắc?

Trầm Kha chỉ cười.

Cứ mặc kệ Trầm Kha đi đã, tôi chạy xuống dưới tầng, sau đó lập tức ngồi phịch xuống sofa, nhân tiện lăn lộn vài vòng, Trầm Kha không có cách nào tóm được tôi, anh ấy bước tới cạnh ghế sofa, vừa định ngồi xuống đã bị tôi bổ nhào lên người, hai gã đực rửa khung xương không hề nhỏ chen chúc trên một cái sofa, cho dù cái ghế có to hơn nữa cũng không đủ chỗ.

Tay tôi chống bên mạn sườn Trầm Kha, giữ chặt hông anh ấy, nghịch ngợm áp sát trán mình vào trán anh ấy.

“Anh biết mình nên nói gì không? Nói sai em sẽ đẩy anh xuống.”

Sau lưng đang lơ lửng không có chỗ tựa, Trầm Kha biết ghế sofa không cao, nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy hơi khẩn trương.

“Tu...” Anh ấy nhìn tôi chăm chú, trên gương mặt đã bị phá hủy, cặp mắt đen kia lấp lánh như ánh sao trời, “Sinh nhật vui vẻ, và...”

Tay anh ấy đan vào nhau đặt trên lưng tôi, dáng người cao lớn khiến tôi có cảm giác mình đang được anh ấy ôm vào lòng.

“Anh yêu em.”

Tôi không trả lời, chỉ khẽ cong môi, sau đó nhẹ nhàng đẩy eo anh ấy ra khiến anh ấy suýt chút nữa ngã xuống. Trầm Kha vội vàng giữ thăng bằng, khuôn mặt luôn luôn trầm ổn thế mà lại rịn ra một ít mồ hôi.

Tôi sờ mó “bé Trầm Kha” của anh ấy, rồi cười tủm tỉm nói nhỏ với Trầm Kha, “Cứng như đá rồi đây này... Sao nào? Hưng phấn đến thế ư?”

Hầu kết Trầm Kha bỗng giật một cái.

8. Chương 8: Lời Nói Dối Thứ Tám

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Phương Vũ LustLeviathan

Quân phản loạn chặn phi cơ của căn cứ để cứu Diệp Huy, Triệu Duyệt và cả những đứa trẻ đã thoát khỏi mê cung.

Bọn họ tới căn cứ của quân phản loạn, biết được mê cung nhân tạo chỉ là cái cớ giả dối, mục đích thực sự là lợi dụng chất lọc tinh hoa sinh mạng của những đứa trẻ, sau đó giúp cho thể hệ trước của bọn họ sống sót. Mọi người đều tràn đầy niềm tin muốn khiêu chiến với liên minh, thậm chí còn báo cho Diệp Huy cũng từng là một thành viên trong số họ biết.

“Triệu Duyệt, em không vui à?”

Diệp Huy cảm nhận được Triệu Duyệt có gì đó không đúng lắm.

“Em đang nghĩ gì vậy? Triệu Duyệt...”

Triệu Duyệt cười miễn cưỡng, lắc đầu.

... Diệp Huy, sao anh vẫn ngây thơ như thế? Em đã nhìn thấy mẹ mình chết đi, dù thế nào em cũng không muốn người khác chết như mẹ mình, chống lại liên minh sẽ không có kết quả.

Cô khởi động vật cầu cứu trong tay.

Triệu Duyệt yêu Diệp Huy, nhưng cô càng hy vọng có thể chết vì thế giới này, vì thiếu gia Tu...

Diệp Huy gãi gãi đầu, không biết phải nói cái gì, từ sâu trong ký ức anh đã thích Triệu Duyệt, hoặc có thể nói là yêu.

“Em...”

“Diệp Huy.” Triệu Duyệt đột nhiên nói, “Chúng ta cùng nhau rời khỏi đây đi.”

“Đi đâu?”

“Trở lại phòng nghiên cứu, chúng ta tiếp tục công việc của mình, nói không chừng còn có thể kết hôn.” Triệu Duyệt hít sâu một hơi, “Diệp Huy... từ bỏ đi.”

“Tại sao chứ?”

Triệu Duyệt quay đầu, thoáng nhìn Diệp Huy bằng ánh mắt thương hại, “Em không muốn bị kịch của mẹ em xảy ra lần nữa, anh cũng biết mà... Chỉ cần có máu của em thì lúc ấy mẹ em đã không cần phải chết.”

Diệp Huy lăm bầm nói, “Anh không hiểu.”

“Anh sẽ hiểu thôi.”

Phía đằng xa, một luồng ánh sáng màu xanh lam quét ngang qua toàn bộ đường chân trời.

Giữa cơn gió gào thét điên cuồng, Triệu Duyệt mỉm cười.

°•°•°

Thân thể của tôi dần suy yếu, trước kia nửa tháng mới cần trị liệu một lần vậy mà bây giờ cách hai, ba ngày đã phải trị liệu tiếp rồi, càng ngày càng đau.

Tôi vốn không sợ đau, nhưng cơn đau càng ngày càng khó mà chịu đựng, gần như tôi đã quên mất sống là cảm giác như thế nào. Ngẩng đầu giữa các đợt trị liệu, nhìn khoảng trời xanh ngoài cửa sổ, lúc thì là mưa to tầm tã, lúc thì là cát càng trải dài miên man. Bên ngoài có đủ kiểu người và những đồ vật đủ mọi loại hình dáng, tôi yêu thương thế giới này nhiệt tình đến vậy, nhưng thậm chí tôi còn không thể rời khỏi chiếc giường này.

Muốn sống là sai ư?

Không muốn chết là sai ư?

Tôi còn nhớ rõ khi còn bé đã từng xem một bộ phim điện ảnh, nhân vật nam chính đã thành công mỉm cười với vận mệnh sau khi nhận hết mọi trắc trở, âm thanh điện tử máy móc đã kể ra chân lý duy nhất của thế giới này: “Tôi có một chân lý thích hợp với thế giới thậm chí là cả vũ trụ – Tình Yêu. Tình yêu có thể chiến thắng mọi thứ.” Nhưng khi Thần Chết ghé thăm, tình yêu có thể làm gì được đây? Elena giúp tôi chống đỡ qua ngày, mấy lần đau tới mức tinh thần đứng trên bờ vực sụp đổ, tôi chỉ nghĩ đến một người – Trầm Kha.

Trầm Kha ngày càng ít xuất hiện trước mặt tôi, ngẫu nhiên xuất hiện cũng là dáng vẻ mệt mỏi không chịu nổi, hốc mắt đỏ bừng, râu quanh mép chưa được xử lý, mới mấy ngày ngắn ngủi mà đã bạc trắng nửa mái đầu.

Anh ấy không khổ sở, người khổ sở là tôi, tôi không có cách nào cho mình một lý do để buông tay. Tôi đã gặp nhiều người yêu thương tôi, để bọn họ đứng tại chỗ đó, tôi nói tôi rất quý mến họ, nhưng đâu còn cách nào? Đã chết chính là đã chết, tận thế tàn khốc như vậy đây... Tôi bóp cò súng cướp đi sinh mạng của một đám quái vật, kết quả chỉ là một ván cờ mãi không giải được. Sinh mệnh của tôi còn mỗi Trầm Kha mà thôi, tôi chỉ có anh ấy... Tôi không muốn chết, chết rồi sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng, ngay cả Trầm Kha cũng không phải là của tôi nữa.

Tôi sợ...

Trầm Kha, em sợ lắm... Tôi rúc trong chăn, thấp giọng khóc. Cái chết là vực sâu thăm thẳm, là con thú dữ khiến người ta sợ hãi, tôi không muốn rời khỏi thế giới tươi đẹp này, không muốn chút nào.

Thiết bị trị liệu là một vật chứa để tôi có thể nằm vào, ban đầu vốn dĩ dùng ống tiêm truyền dịch, nhưng bởi vì cách đó quá tốn thời gian, sau này được cải tiến thành vật chứa để ngâm mình. Tuy rằng lúc ngâm không gây đau đớn, nhưng tinh thần tôi lại không ngừng gặp tác dụng phụ của thuốc, cảm giác như có một thanh đao liên tục bổ xuống đầu tôi, cắt nát linh hồn tôi, chặt đứt thân thể tôi vậy. Khổ hình này cứ lặp đi lặp lại như thế.

Hiệu quả của cách chữa trị này càng ngày càng nhỏ đối với tôi, thỉnh thoảng tôi phải ngâm mình trong vật chứa cả một ngày trời, chờ đợi thuốc phát huy tác dụng.

Thậm chí tôi không biết ngày đó tới như thế nào.

Một ngày nọ, Trầm Kha đánh thức tôi, anh ấy mở vật chứa, rõ ràng còn chưa trị liệu xong mà? Tôi mê man nín lấy quần áo Trầm Kha, anh ấy bế tôi, không biết đang đưa tôi đi đâu.

Tầm nhìn của tôi mơ hồ không rõ, ngay cả ý thức cũng vậy.

Tôi nghĩ tôi nghe thấy giọng Trần Hoa, “Sắp không trụ được nữa rồi! Ngài Trầm, chúng ta sắp xong rồi!”

“Nói vậy!.. Chỉ cần... Trần Hoa... “

Ý thức gần như rơi xuống vực sâu.

Tôi hoàn toàn chết ngất.

Trong đêm tối bất tận, tôi không biết mình đã lang thang bao lâu nữa, mãi cho tới khi tôi nghe thấy tiếng nói chuyện, à không, tiếng gào rống thì đúng hơn là nói chuyện.

Ai vậy...?

“Đồ tàn bạo!”

“... Diệp Huy!”

“... Hiểu... “

“Câm miệng! Mày có biết mày đã hại chết bao nhiêu người không?”

Đột nhiên tôi tỉnh dậy từ trong đêm đen nặng nề, trợn choáng váng ngẩn ngủ khiến tôi phát điên, tiếng thò dúc gấp gáp của tôi khiến Trần Kha chú ý, anh ấy chạy tới, dịu dàng đỡ lấy cơ thể tôi, vỗ về sau lưng tôi.

“Trần Kha...?”

Cảm giác quen thuộc làm tôi nhẹ nhàng thở ra, nhưng khi tôi ngẩng đầu, tôi lại phát hiện tình huống không tốt như trong tưởng tượng của mình.

Nơi tôi và Trần Kha đang ở là dưới tòa thiên văn Trần Kha tặng cho tôi, một đám thanh niên vẻ mặt thù hận phần nộ đang bị một đội binh lính ngăn cản, có thể thấy được dưới mặt đất rơi vãi đầy súng ống.

“Đau không?” Trần Kha giúp tôi thuận khí, tôi ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh ấy, “Không đau... “

Tôi quay đầu nhìn về phía những người trẻ tuổi kia, hỏi Trần Kha: “Bọn họ là ai?”

“Bọn họ chỉ là lâu la thôi.” Trần Kha xoa đầu tôi, “Rất nhanh sẽ không đau nữa.”

“Hả?”

“Trần Kha, mày là đồ tàn bạo!! Giết nhiều người như vậy chỉ vì một người đàn ông?” Trong mắt Diệp Huy điều là vẻ không thể tin nổi, “Mày không phải người nữa rồi!”

Trần Kha chăm chú nhìn hai mắt tôi, tôi cảm giác được anh ấy đang hoảng loạn, bất an. Thực ra lúc này tôi vẫn mơ hồ không biết phải làm sao, bởi vì tôi hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

“Làm bọn chúng câm miệng đi.” Trần Kha ra lệnh.

Sau đó miệng những người kia bị bịt kín.

“Trần Kha? Có chuyện gì vậy?” Tôi kéo áo anh ấy, “Anh ta nói anh giết người phải không?”

“Anh... ” Trần Kha nhắm mắt, cự tuyệt đối diện với ánh mắt của tôi, “Em nghỉ ngơi đi, đợi lát nữa sẽ ổn thôi.”

Diệp Huy cái khó ló cái khôn, liếc nhìn mấy người bạn, mấy người kia nháy mắt ngầm hiểu. Gần như trong nháy mắt bọn họ phản kích thành công, trong phút chốc tất cả nhốn nháo lộn xộn hết cả. Mãi tới khi tiếng súng vang lên, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh trở lại, Diệp Huy ra sức vật lộn nhanh chóng xử lý binh sĩ, hẳn nghe thấy âm thanh vận hành máy móc của tòa nhà... Rầm rập rầm rập... Mặt đất hạ xuống, từng hàng từng hàng bồn dinh dưỡng xếp thẳng hàng xuất hiện trước mắt tôi. Người trong bồn đều là thanh niên, trẻ con, bé trai, bé gái... trên người họ đều cắm ống dẫn, máu đỏ bị rút ra từ giữa đỉnh đầu, sau đó được ống dẫn vận chuyển tới một cái phễu, cũng chính là nơi dưới mô hình hệ Mặt Trời.

(Mình nghĩ ý tác giả là những ống nghiệm cỡ lớn có thể chứa người như thế này)

Loại bỏ, bốc hơi, chất lọc... nước thuốc trong suốt không màu được vận chuyển tới phía dưới Mặt Trời, sau đó nung theo ống dẫn chảy vào trong Mặt Trời.

Tôi cảm thấy dịch dạ dày của mình quay cuồng, muốn nôn mửa... Tôi ngơ ngác ngác nhìn Trần Kha, không biết đó là thất vọng hay là giận dữ... Trần Kha há miệng, tất cả trở nên tĩnh lặng vô cùng.

Không hận Trần Kha, tôi chỉ hận chính mình... bản thân tôi sử dụng thứ thuốc đó, tất cả đều là... những người mất mạng vì tôi. Tôi yêu thế giới này, dù nó dơ bẩn không chịu nổi, tôi yêu người của thế giới này, cho dù họ căm hận đối phương không vì lý do gì cả. Tôi không ngờ sẽ thế này, Trần Kha chỉ giúp tôi sống sót như tôi mong muốn, nhưng khỏe mạnh bằng cách này thì không bằng nói là sống không bằng chết.

“Em sẽ sống sót.” Trần Kha nói.

... Không, em không muốn một cuộc đời như vậy, em... em chỉ sợ cái chết mà thôi, em chỉ đau khổ... muốn được giải thoát, nhưng em lại không nở rời khỏi anh.

Trần Kha đứng dậy, muốn đi khởi động máy móc, tôi kéo anh ấy lại, “Trần Kha.” Tôi cảm thấy giọng nói của mình đang run rẩy, “Trần Kha!”

Súng của Diệp Huy nhắm thẳng vào Trần Kha, hắn không do dự có muốn giết chết kẻ thù hay không, mà có vẻ như kẻ thù của hắn đang ở trạng thái mộng lung.

“Em... em... em không cần...”

“Không được, em sẽ chết.”

Đồng bọn của Diệp Huy cũng đã chộp được súng, số binh sĩ còn sót lại đang lùi lại gần tôi và Trần Kha, vòng tròn dần dần thu hẹp khoảng cách, thời gian không còn nhiều nữa.

“Ngài Trần, còn không đi mau sẽ muộn mất.” Binh sĩ nói.

Trầm Kha mím chặt môi, anh ấy quay đầu lại nhìn tôi, tình ý trong đôi mắt mềm mại như nước, “Tu, em đừng sợ, anh sẽ đưa em đi.”

“Đi?”

“Chờ tới khi chất lọc thành công em hãy đi cùng với các binh sĩ tới căn cứ phía Nam, nghe thấy không?”

“Trầm Kha? Anh muốn làm gì?” Tôi nóng nảy, “Tới phía Nam là sao?”

“Tu, em trong sạch, bọn họ sẽ không làm khó em.” Trầm Kha dịu dàng xoa đầu tôi, “Anh phải ở lại đây.”

“Em ở lại với anh!” Tôi rất cuộc nói ra, cũng không biết là thẹn thùng hay là như thế nào, “Em chỉ muốn được ở bên anh thôi, Trầm Kha... em chỉ muốn... chết bên cạnh anh.”

Một phát đạn ghim vào cánh tay Trầm Kha, điều khiển trong tay anh ấy rơi xuống đất.

“Trầm Kha!”

Đột nhiên, một đồng bọn của Diệp Huy chạy tới vỗ lấy chiếc điều khiển ném cho đồng bọn của mình, cùng lúc đó, con dao của Trầm Kha cũng lao tới.

Máu tươi nóng bỏng bắn lên mặt Trầm Kha, cũng văng khắp người tôi. Tôi sững sờ, còn bên kia Diệp Huy đã cướp được điều khiển, hắn ta dùng sức ấn mạnh xuống. Đột nhiên một giọng nói truyền ra từ loa phóng thanh, tiếng nói vang vọng toàn bộ tòa tháp trung tâm.

— “30 giây sau sẽ phát nổ. Còn 30 giây nữa, hãy mau chóng rút lui. 30... “

— “29... “

Lúc này, trên ban công cách đó không xa dâng lên một cái bệ, thứ lộng lẫy tỏa ánh sáng tinh hoa trên đó chính là liều thuốc cuối cùng. Trầm Kha muốn đi qua đó, tôi kéo anh ấy lại, lắc đầu.

“Đừng đi, Trầm Kha... em không muốn sống tiếp nữa.”

Đúng lúc đó, Diệp Huy đã chạy tới chỗ ban công chớp lấy liều thuốc kia.

Đối với tôi, tồn tại chẳng còn ý nghĩa gì nữa, tôi sẽ chết ngay lúc này, trán tôi nóng bừng lên, đầu óc trống rỗng.

“Anh đi đi, Trầm Kha, hãy cho em một khẩu súng.”

“...” Anh ấy im lặng trong chốc lát mới nói, “Anh không đi, anh muốn chết cùng một chỗ với em.” Nói xong, anh ấy lấy chìa khóa trong túi ra tiện tay ném cho Diệp Huy.

Động tác liền mạch tới nỗi tôi không thốt lên nổi một câu.

Diệp Huy hơi sững sốt, thực lòng mà nói hắn chưa từng nghĩ tới kết cục như bây giờ, tuy rằng bạn bè đã chết, nhưng bản thân lại có cơ hội chạy trốn... Hắn nhìn người bạn chồng chất vết thương, siết chặt liều thuốc trong tay, “Chúng ta đi thôi!”

“Những binh sĩ kia phải làm phiền cậu rồi.”

Diệp Huy gật gật đầu, nói là làm, hắn cũng phải đền đáp lại nhân tình cho chiếc chìa khóa này. Các binh sĩ đều rơi nước mắt, bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn lựa chọn rời đi... Giống như tôi đã từng nói, trên thế giới này, tín ngưỡng chẳng thể quan trọng hơn tính mạng.

Trầm Kha ôm tôi, người xung quanh đều đã đi hết, bọn họ đi bằng máy bay trực thăng, rời bỏ tòa thành Phủ Thúy phồn vinh.

— “5...”

Anh ấy nắm chặt tay tôi, để tôi dựa vào lồng ngực mình. Tôi chăm chú nhìn đôi mắt anh ấy, ngay giây phút ấy, tiếng nổ mạnh dường như trở nên xa xăm, khuôn mặt Trầm Kha nhuốm đầy máu, thoạt trông dữ tợn như ác quỷ, nhưng trông mắt sâu thẳm của anh ấy vẫn dịu dàng như ngày nào.

Tôi muốn cười...

Mặc kệ hốc mắt chua xót đau đớn, tôi vẫn cười.

“Em sắp chết rồi.”

“Ừ, anh sẽ chết cùng em.” Trầm Kha nghiêm túc trả lời.

“Tảng đá sắp nện xuống rồi.”

Tôi có cảm giác nước mắt mình sắp tuôn rơi, cái mũi ê ẩm.

“Ừ.”

“Sẽ rất đau.”

“Ừ.”

— “4”

“Anh phải che cho em đây, em sợ đau.”

“Ừ... nhất định.”

Tôi rút cuộc không nhịn được nữa, trong nháy mắt tuyến lệ tan vỡ.

“Anh là đồ ngốc!!” Tôi đâm vào lồng ngực anh ấy, cơ thể mềm như bông không động đậy nổi, nước mắt không ngừng chảy xuống theo khóe mắt tôi, “Anh bị ngốc à!? Trầm Kha, vì sao anh phải làm nhiều chuyện như vậy... rõ ràng chẳng liên quan gì tới anh cả...”

Rất nhanh sau đó tôi chẳng còn chút sức lực nào nữa, chỉ có thể mềm nhũn dựa vào lòng Trầm Kha, không tiếng động mà nghẹn ngào, người yêu Trầm Kha của tôi vừa chính trực vừa lương thiện, không hề cổ hủ, bẩm sinh đã có được năng lực khiến người khác tin tưởng nể phục. Anh ấy vốn dĩ có thể thuận buồm xuôi gió dẫn dắt nhân dân hướng đến kỉ nguyên mới, nhưng hết thảy đều bị tôi hủy hoại. Chỉ đơn giản một câu nói của tôi đã làm cho thế giới này phải đi đường vòng. Trầm Kha trở thành một gã đồ tể, một kẻ bạo tàn, một người đáng chết.

— “3”

“Sao lại không liên quan được.”

Anh ấy vuốt ve gương mặt tôi một cách dịu dàng, “Anh yêu em, Văn Nhân Tu, em là người yêu của anh, anh dùng cả cuộc đời này để yêu em.”

“...” Tôi đã khóc không thành tiếng từ lâu, tôi dùng sức bám lấy bờ vai anh ấy, nói khẽ bên tai anh ấy, “Em... em cũng yêu anh... Trầm Kha... em yêu anh...”

Tôi chỉ luyện tiếu tình yêu của Trầm Kha mà thôi.

Có một người nguyện ý yêu bạn, yêu bạn hơn bất cứ người nào trên đời, thì người được yêu làm sao mà đành lòng buông tay đây?

— “2”

“Anh lại hát Ngôi Sao Nhỏ cho em nghe đi...”

Thế nên em sẽ tùy hứng một lần nữa thôi, bởi vì đáp của anh chỉ có... “Ừ, được.”

Tôi muốn được may mắn sống sót hơn ai hết.

Bởi vì có một người còn yêu tôi hơn cả chính tôi.

— “1”

“Trầm Kha...” Ở thời điểm cuối cùng của sinh mệnh, tôi nắm chặt tay anh ấy, “Có điều em quên chưa nói.”

“Ừ?”

“Tiếng hát của anh... êm tai vô cùng.”

— “0”

_____HOÀN_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-gioi-la-loi-noi-doi-cua-nguoi>